

ת"פ 10943/06/19 - מדינת ישראל נגד ודיע אעביד

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

ת"פ 10943-06-19

17 יולי 2022

לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

ודיע אעביד

הכרעת דין

עובדות כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב לנאשם המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ועבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.
2. על פי עובדות כתב האישום, עובר ליום 9.5.2019, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התגלע סכסוך בין משפחתו של שאפיק עביד לבין משפחתו של סעיד אעבד על רקע שימוש בחניה. במסגרת הסכסוך, ביום 8.5.2019 התרחשה בין המשפחות קטטה שטיבה אינו ידוע במדויק למאשימה. ביום 9.5.2019 הגיעו מכובדי הכפר על מנת לערוך סולחה בין המשפחות.
3. בתאריך 9.5.2019 בשעה 21:30 או בסמוך לכך, בעת ניסיונות ביצוע הסולחה, צעק הנאשם אשר שהה באותה עת בביתו של שאפיק, כי יש לו נשק והוא יהרוג את כולם, כשכוונתו למשפחת עביד. בהמשך, יצא הנאשם מביתו של שאפיק ונתגלע ויכוח בינו לבין ת' (אחותו של המתלונן). במסגרת הוויכוח התפתח דין ודברים בין הנאשם והאחרים לבין אנשים ממשפחתו של סעיד, שטיבם אינו ידוע במדויק למאשימה. בהמשך נכנסה ת' לביתה.
4. לאחר מכן הגיע מ' (להלן: "המתלונן"), ובינו, לבין הנאשם ושלושה אחרים, התגלע ויכוח. הנאשם ואדם נוסף אחזו בסכין. אחר ריסס את המתלונן בגז מדמיע ובעת שאדם שלישי אחז במתלונן, דקר אותו הנאשם בבטנו. אדם נוסף בעט ברגליו של המתלונן.
5. בעקבות הדקירה נגרמו למתלונן קרע בקיר הקדמי של הקיבה וכן חור בסרעפת בצד שמאל. המתלונן אושפז בבית החולים ונדרש לעבור ניתוח לתיקון הקרע בקיבה והחור בסרעפת. לאחר שחרורו מבית החולים, פנה

המתלון לקבלת טיפול רפואי בשל זיהום פצע הדקירה.

תשובת הנאשם לאישום

6. הנאשם אישר כי בין משפחתו של שאפיק לבין משפחתו של סעיד יש סכסוך על חניה. כן אישר כי ביום 8.5.2019 היה אירוע הנוגע לסכסוך.

7. הנאשם אישר כי ביום 9.5.2019 הגיעו מכובדים מהכפר לביתו של שאפיק לערוך סולחה בין המשפחות. הנאשם נכח איתם בסלון ובמרפסת הסגורה של הבית.

8. הנאשם אישר כי ביום 9.5.2019 במהלך הניסיונות לערוך הסולחה, התפתח אירוע, אך לטענתו הוא לא היה מעורב בו.

לטענת הנאשם, הוא ראה את המתלון מתוך הבית של שאפיק, אך לא היה לו עמו מגע, והוא לא היה חלק משלושת האנשים שהתווכחו עם המתלון. הוא כלל לא יצא מביתו של שאפיק, לא היה לו וויכוח עם ת' ולא היה לו דין ודברים עם משפחת סעיד; לדבריו הוא לא צעק, לא טען שיש לו נשק, ולא אמר שיהרוג את כולם. הוא לא אחז בסכין; לא היה מעורב בריסוס גז על המתלון; ולא דקר את המתלון.

9. בתשובתו לאישום טען ב"כ הנאשם כי משפחת המתלון יודעים מי הדוקר וכי לא מדובר בנאשם, והם מנסים להפליל אותו.

לעניין זה הפנתה ב"כ המאשימה לגרסת הנאשם בחקירתו, לפיה המתלון לא נדקר אלא נפל על גדר, ומכאן שהטענה במענה לאישום, לפיה משפחת המתלון יודעת מי הדוקר, איננה מתיישבת עם גרסתו הקודמת.

ב"כ הנאשם, בהתייחסותו לטענת ב"כ המאשימה, טען כי הנאשם מכחיש שהיה אירוע כמתואר בכתב האישום ולא היה אירוע שיכול היה להעיד שראה; הנאשם טוען כי ראה שהמתלון נתקל בגדר וכך נפצע.

10. עוד טען ב"כ הנאשם כי על אף קיומן של ראיות נגד השלושה האחרים המוזכרים בסעיף 3 לכתב האישום, לא הוגש נגדם כתב אישום והוא שומר לעצמו את הזכות להעלות טענה של הגנה מן הצדק.

טענה זו איננה רלוונטית עוד, שכן נגד עמאד ובניו הוגש במאי 2020 כתב אישום נפרד בגין אותו אירוע (ת"פ 61961-05-20). ההליך עדיין מתנהל.

יריעת המחלוקת והנפשות הפועלות

11. אין מחלוקת על כך שבין משפחתו של שאפיק עבד (להלן: שאפיק), אליה קשור הנאשם, לבין משפחת סעיד אעבד (להלן: סעיד), אליה קשור המתלון, ישנו סכסוך בנוגע לשטח המשמש חנייה.

12. אין מחלוקת על כך שיום לפני האירוע הנדון, בתאריך 8.5.2019, התרחשה תגרה בין בני המשפחות בנוגע לסכסוך האמור; ועל כך שביום האירוע, 9.5.2019, היה ניסיון להביא לסולחה בין הצדדים.
13. שתי המשפחות מתגוררות בשכנות זו לזו - ניתן לראות את הקרבה בין הבתים בתצ"א המצורף להודעה ת/9.
14. שאפיק, שהנו דודו וחותנו של הנאשם, וסעיד, שהנו אביו של המתלונן, המתגוררים כאמור בשכנות זה לזה, הם קרובי משפחה - בני דודים. שאפיק הוא גם דוד של אמו של המתלונן.
15. הנאשם, שהוא אחיינו של שאפיק וכן חתנו, הוא גם בן דוד של אמו של המתלונן.
16. עדי התביעה היו רובם ממשפחתו של סעיד:
- העידו סעיד - אביו של המתלונן; ת' - בתו של סעיד, אחותו של המתלונן, שהייתה עדה מרכזית; סמאהר - אמו של המתלונן; פריד - דודו של המתלונן שהנו גם קרוב משפחה של הנאשם.
17. עדי ההגנה היו בחלקם הגדול ממשפחתו של הנאשם:
- שאפיק - כאמור דודו וחותנו של הנאשם; עמאד - אחיו של שאפיק, דודו של הנאשם וכן דוד אמו של המתלונן; ושלושת בניו של עמאד - עלאן, עלי ועמיד.
18. **נוכח גרסאות הנאשם בחקירתו במשטרה ובבית המשפט, עומדות להכרעה שתי גרסאות שונות לחלוטין:**
- גרסת המאשימה, הנתמכת בעדויות עדי התביעה, לפיה הנאשם יצא מביתו של שאפיק, ויחד עם עמאד ובניו תקף את המתלונן ודקר אותו בסכין.**
- וגרסת הנאשם, לפיה כלל לא יצא מביתו של שאפיק, והוא ראה שהנאשם נפצע כאשר ניסה לטפס על הגדר המקיפה את ביתו של שאפיק.**

ראיות המאשימה

עד תביעה 1 - רס"ב יורם אפרתי

19. חוקר בזירה הטכנולוגית של תחנת שלם. שבוע לאחר האירוע, הוא יצא לרחוב אלבסאטין בעיסאווייה כדי לאתר מצלמות אבטחה, אך לא מצא. לפני שהגיע למקום, הוא קיבל פרטים על האירוע. בהיותו במקום צילם באמצעות הטלפון שלו, לאחר שאביו של המתלונן הפנה אותו למקום האירוע וסיפר לו מה קרה.
- הוגש דו"ח ביקור בזירה מיום 16.5.2019, ת/1, לפיו לעד נלווה אביו של המתלונן שהצביע על מקום הדקירה, אף

שלדבריו לא נכח במקום בזמן האירוע. במרחק של כמטר עד מטר וחצי מהמקום היתה גדר עם דוקרנים שגובהם כ-1.70 מ'. כן פגש את המתלונן בתוך הבית וראה את פצעיו - לדבריו מתחת לחולצה ניתן היה לראות תפירה לכל האורך ובצד שמאל סימן של נקב. לא היו שפשופים או שריטות. העד צילם את המסמכים הרפואיים שהוצגו לו, את המקום בו התרחש האירוע כפי שנמסר לו ואת התפרים שהיו על המתלונן (תמונות ת/2).

עד תביעה 2 - נאייף עביד - המוכתר

20. העד, על פי עדותו, הוא קרוב משפחה של שני הצדדים. לדבריו הוא "עושה סולחות בין אנשים", הגיע למקום לעשות סולחה בשל ריב שהיה בין שאפיק והילדים של סעיד, לגבי אדמה ולגבי חנייה של רכב. שאפיק וסעיד הם שכנים ובני דודים. תחילה היו בביתו של סעיד, ואז עברו כל המכובדים, כולל אותו, לביתו של שאפיק. בסלון בביתו של שאפיק היו אנשים רבים.

הנאשם לא נכח בסולחה.

בבית של שאפיק יש גדר ודלת שמפרידה בין הבית שלו לבית של סעיד ולרחוב. ביציאה מהסלון יש מרפסת, שבה נכחו אנשים.

הוא ראה את הנאשם צועק מהחלון ויוצא לחצר. הנאשם לא יצא לרחוב ולא היה ליד השער לרחוב אלא ליד דלת חדר המדרגות. הוא לא הכניס את הנאשם חזרה לבית. הנאשם לא יצא לרחוב לאיפה שאמרו שהיתה דקירה. לדבריו כאשר ראה את הנאשם, לא הייתה לנאשם סכין.

לדברי העד, בחוץ ריססו גז, הוא לא יודע מי. כאשר ריססו בגז הנאשם היה בחדר.

לאחר שהנאשם צעק, החלה זריקת אבנים מכוון הבית של סעיד, בשל כך לא יכלו לצאת החוצה, אבל היו גם אנשים בחוץ.

העד נשאל על עמאד, דודו של הנאשם, ועל בניו עלאן ועלי, וטען כי עלי לא היה במקום. לגבי עמאד, עלאן ועמיד טען כי לא יצאו מהחדר.

לדבריו, בגין אירוע הדקירה היתה סולחה בין הצדדים, משפחת שאפיק שילמו להוריו של המתלונן מאחר שהמתלונן אינו עובד.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את הודעת העד במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971(להלן: "הפקודה") בשל שינויים מהותיים בין הגרסאות שמסר העד.

21. ת/8 - הודעה במשטרה מיום 21.5.2019.

על פי עדותו של העד במשטרה, כאשר היו בהליכי הסולחה בביתו של שאפיק, לשם הגיעו מביתו של סעיד בסביבות

השעה 22:30, החלו צעקות במקום. הנאשם צעק, והיה רעש של זריקות אבנים. העד, וכן עאיש עביד והמוכתר אבו בלאל, רצו לצאת, אך ריססו אותם בגז והם לא ראו כלום. לדבריו, הנאשם וצעירים נוספים יצאו מהבית של שאפיק, היו צעקות, החלו ידוי אבנים וריסוס בגז. הגז היה מהצד של שאפיק. במהלך האירוע בחור בשם אמגד מוחמד אחמד עביד נפצע בעינו מאבן. הוא שמע כי המתלונן נדקר, הוא אינו יודע מי דקר אותו, כל המשפחה דיברה על זה שהנאשם הוא שדקר. הוא ראה שהנאשם והצעירים יצאו. הוא שמע את הנאשם צועק, אך לא הבין מה הוא אמר. הוא לא ראה שהיתה לנאשם סכין כשיצא מהבית.

עדת תביעה 3 - ת' - אחותו של המתלונן

22. העדה בת 22. היא סיפרה על ריב בקשר לחניה, ביום רביעי, במהלכו אביה הוכה בראשו. החליטו להמתין עד לאחר החג, וביום 9.5.2019 הייתה ישיבה לסולחה. כאשר האנשים הקשורים בסולחה היו בביתו של שאפיק, היא עמדה בשער הבית ואחיה היה לידה. אמה עמדה בחלון ואמרה משהו לנאשם. בעקבות כך היא החלה לדבר עם הנאשם וקיללה אותו. היא נכנסה לביתו של עבדאללה שנמצא בסמוך ואז יצאה וחזרה לביתה. בחוץ זרקו אבנים. כאשר חזרה לביתה, אחיה היה בבית סבה יוסף, המתגורר למעלה. לדבריה העלו את האחים למעלה כדי שלא יעשו בעיות.

העדה טענה בעדותה בבית המשפט כי איננה זוכרת מה היה. היא הופנתה להודעתה במשטרה, ואישרה את הדברים שאמרה שם, שאחיה חזרו מבית הסבא. המתלונן, אחיה הקטן, ניסה להבין מה קרה. עמאד ריסס אותו בגז והוא נפל כשכולם מסביבו. במקום היו הנאשם, עמיד ועלאן עם סכינים. עמיד נתן למתלונן מכות ועמאד ריסס אותו בגז.

היא עמדה ליד החלון וראתה את אחיה על הרצפה. עמאד ריסס את אחיה בגז ועמיד נתן לו מכות. עלאן היה מעליו, עם סכין בידו. הנאשם החזיק סכין ברגל אחורה, סכין לא גדולה. היא לא ראתה מי דקר את אחיה. לנאשם ולעלאן היו סכינים ביד. הנאשם החזיר את הסכין לרגל מאחורה. כשהיא ראתה שהוא החזיר את הסכין, ידעה שהוא דקר את אחיה. הנאשם ועלאן היו אחד ליד השני ולפי התנועה בסכין היא הבינה שהנאשם הוא זה שדקר את המתלונן. העדה עומתה עם הודעותיה במשטרה והשיבה שאיננה זוכרת, היות שהאירוע היה שנה וחצי לפני עדותה בבית המשפט.

העדה אישרה כי במשטרה מסרה שראתה את הנאשם דוקר את אחיה ועלאן לא דקר אותו והשיבה כי איננה זוכרת. היא ראתה את הנאשם ואת עלאן, לשניהם היו סכינים בצבע לבן. היא לא יודעת מי דקר את אחיה, הנאשם או עלאן. לשאלה על כך שבהודעות נוספות במשטרה אמרה כי הנאשם הוא זה שדקר את אחיה, כי ראתה אותו מכניס את הסכין לבטן של אחיה ושולף אותה חזרה, השיבה שזה לא היה, היא לא זוכרת כלום, מדובר על אירוע שהיה לפני שנה וחצי. לדבריה ראתה מהחלון שלנאשם ולעלאן היו סכינים, היא לא זוכרת יותר מזה.

לגבי התאורה בזמן האירוע העידה כי הייתה תאורת רחוב. כשהופנתה לעדותה במשטרה, שם מסרה שהייתה תאורת רחוב וניתן היה לראות את הדמויות בברור, סירבה להמשיך להשיב לשאלות, לדבריה עברה יותר משנה והיא איננה זוכרת.

בחקירה נגדית, במענה לשאלה על כך שנאיף מסר שהנאשם, עמאד ועלאן לא היה ליד המתלונן, השיבה כי הוא לא רצה שיהיו בעיות.

לדבריה, עמאד ריסס על המתלונן גז והמתלונן לא פתח את עיניו. עמיד, עלאן והנאשם הפילו את המתלונן על הרצפה. עלאן והנאשם היו ליד המתלונן, עלאן היה בצד שמאל. העדה ראתה סכין בצבע לבן שנכנסה לבטנו של המתלונן ולאחר מכן ראתה את הנאשם דוחף את הסכין לרגלו. גם עלאן וגם הנאשם החזיקו סכינים. היא אמרה שראתה חנ'ה, סכין, בצבע לבן. כמו כן היא אמרה שעלאן היה עם חנ'ה בידו.

לשאלה איך הצליחה לראות את האירוע מבעד לחלון, מסרה כי היא סגרה את הווילון והסתכלה דרך החלון. הווילון היה מאחוריה. היא ראתה את הדקירה.

העדה נשאלה על כך שבחקירה מיום 11.5.2019 אמרה שמי שהיו סביב אחיה הם עמאד, עלי, עלאן, ודיע ועמיד, ואילו בחקירה ביום 4.6.2019 לא הזכירה את עלי. לדבריה היא שכחה את עלי, שהוא זה שהפיל את המתלונן.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את הודעותיה של העדה במשטרה, לפי סעיף 10א לפקודה, היות שלגבי פרטים מהותיים טענה בעדותה שאיננה זוכרת, וביקש להכריז עליה עדה עוינת. ב"כ הנאשם התנגד להגשת ההודעות.

23. 9/ת, 9/א - הודעה במשטרה מיום 11.5.2019.

היו שתי קטטות, אחת ביום רביעי בערב, והשנייה בחמישי בערב, בסביבות השעה 21:00, במהלכה נדקר אחיה. לדברי העדה, היא עמדה בכניסה לבית, כאשר הגיעו לעשות סולחה, ואמה היתה בחלון. כאשר המכובדים ישבו אצלם בבית, הנאשם אמר "אני אירה בכם".

לדברי העדה, בשלב בו המכובדים היו בבית אביה, הנאשם צעק. לאחר מכן, כאשר המכובדים הלכו לביתו של שאפיק, החלו שוב צעקות. במקום היו הנאשם, וכן עלאן, אמין, ועלי עמאד. הם צעקו שאם הריב ימשיך, הם יירו בכולם. אמה צעקה לנאשם מהחלון שיבוא ויירה בה. הנאשם אמר לאם שתיכנס הביתה וקילל אותה. העדה החלה לקלל את הנאשם ואמרה לו שלא יקלל את אמא שלה. בזמן שהיא קיללה אותו, החלה הקטטה.

לדבריה, עוד לפני שהחלה הקטטה, היו עלאן והנאשם מוכנים - לעלאן היה פגיון (סכין קטנה) ולנאשם היתה סכין. הם התכוונו לקראת זה.

לאחר הקללות, החלה הקטטה. היו שם הרבה אנשים, וכולם תקפו. הדודים של העדה אמרו לנאשם שיפסיק, הם באו כדי להשלים. הנאשם בא לתקוף. הנאשם, עלאן, עמיד, אנאס ועמאד החלו ליידות אבנים שהם הכינו מראש. כשאחים שלה הגיעו, עמאד התיז גז על אחיה הקטן, שנפל על הרצפה, והנאשם ועלאן החלו לדקור אותו. היא ראתה את האירוע מהחלון. עמאד הוא דוד של אמא שלה. כשאחיה נפל על הרצפה, היו שם הנאשם, עמיד, עלאן, עלי ועמאד. היא ראתה את עלאן עם הפגיון וראתה שהנאשם עשה תנועה עם הסכין בידו. הוא הכניס את הסכין פנימה, הוציא אותה ושם אותה ברגל שלו, כדי לא להחזיק אותה ביד. אחיה נפל על הרצפה. איאד, אח של אמה, הכניס את המתלונן אל תוך הבית. בדרך מהרחוב אל הבית, אחיה קיבל מכה מאבן.

העדה אמרה לאנשים שאחיה נדקר ולא האמינו לה. הם חשבו שהוא נפגע מאבן. כשפתחו את החולצה שלו ראו שהוא מלא דם. היא התקשרה לאביה, ואמרה לו שאחיה נדקר. האב התקשר למשטרה.

באירוע שהיה יום קודם לכן, אנאס איים על אביה בסכין ונתן לו "בוקס" בראש. יום קודם הצד השני הזמין משטרה

ובאותו יום הם הזמינו משטרה.

הנאשם רב עם המשפחה שלו ולכן בא להתגורר בבית משפחת אשתו. מאז שהוא הגיע, הוא התגרה באחיה, דחף אותו. היה ביניהם סכסוך ישן בגלל החנייה. שאפיק הוא דוד של אמא שלה ואבא של אשתו של הנאשם.

ביום האירוע הנאשם לבש ז'קט כחול ולבן. לאחר שהנאשם דקר את המתלונן והמשטרה הגיעה, הוא נמלט מהמקום. הוא החליף את הז'קט ולבש חולצה.

במהלך הקטטה אחד מאחיה התקשר אליה והיא אמרה לו שאין שום דבר. האח כנראה שמע את הצעקות מסביב והבין שמהו קורה.

לגבי התאורה במקום, מסרה כי המקום היה מואר בשל תאורה מהבית שלהם, לכן היא ראתה את כל האירוע. היא ראתה שהנאשם דקר את אחיה, אך הסכין נעלמה במהירות. היא ראתה שלעלאן היה פגיון, אך כיוון שהסתכלה על אחיה, לא ראתה מה עלאן עשה איתו. היא לא ראתה מי זרק אבנים על אחיה.

24. 10/ - הודעה במשטרה מיום 16.5.2019

העדה חזרה על תיאור האירוע שהיה ביום חמישי, 9.5.2019. לדבריה היתה קטטה על רקע סכסוך קודם בעניין חנייה. אחיה, המתלונן, היה בדרכו למקום. עמאד ריסס אותו בגז ונמלט. עמיד, עלאן, עלי אעביד והנאשם הקיפו את אחיה. עלי תפס אותו והנאשם דקר אותו בסכין.

יום קודם, ה-8.5.2019 הייתה קטטה על אותו רקע.

לאחר הקטטה של יום רביעי, הגיעה משטרה והגיעו המוכתרים ואמרו שלמחרת תהיה סולחה.

יום למחרת, בסביבות השעה 21:30, היא היתה בכניסה לבית, ואביה לא היה במקום. המוכתרים הגיעו אליהם כדי לעשות סולחה. המוכתרים, יחד עם סבה ודודיה, ניגשו לבית של אחמד, דודה. משם הם הלכו אל ביתו של שאפיק ואז הנאשם אמר שיש לו אקדח והוא יכול להרוג אותו. אמה של העדה אמרה שאולי הוא יבוא להרוג אותה ראשונה. החל ויכוח בין הנאשם לבין העדה, הנאשם דיבר לא יפה. דודה אמר לה להיכנס הביתה. היא נכנסה ועלתה לחלון של הספרייה. לאחר כמה דקות אחיה הגיעו ואז היתה הדקירה. הדקירה היתה בדיוק באותו מקום בו היתה הקטטה שראו בסרטון יום קודם לכן. היא עמדה בחלון וצפתה באירוע ואחר כך דיווחה למשפחתה שהמתלונן נדקר. אחיה נדקר על ידי הנאשם, היא הדגימה את תנועת הדקירה עם הסכין. לעלאן היתה סכין בצבע לבן ולנאשם היתה סכין, היא לא ידעה באיזה צבע. היא ראתה שהנאשם דקר את אחיה בבטן, הסכין נפלה על הרצפה ואז הנאשם העביר את הסכין אחורה ברגליו, כדי שלא ישימו לב שהוא דקר את המתלונן. לאחר האירוע היא ירדה למטה לחפש את הסכין, אך הסכין נעלמה.

המרחק בין החלון ממנו צפתה לבין מקום האירוע היה כשלושה מטרים.

25. 11/ת - הודעה במשטרה מיום 17.5.2019.

העדה נשאלה איך זה שאף אחד אחר לא ראה את הדקירה והשיבה שהיא עמדה בחלון וראתה. כל שאר האנשים היו למטה והפרידו. הקטטה היתה בחצר שבין הבית שלהם לבית של שאפיק. היא נשאלה אם אחיה טיפס על משהו - גג או גדר - והשיבה שלא.

26. 12/ת - הודעה במשטרה מיום 27.5.2019.

הוצגו לעדה תמונות והיא התבקשה לומר היכן היתה ביחס לכל תמונה:

תמונה מס' 1 - העדה זיהתה את החלון בו עמדה. בצילום יש סימון של איקס בתוך עיגול, שם היה האירוע. אחיה נדקר ליד עמוד החשמל, בסמוך לרכב.

תמונה מס' 2 - צילום של מקום הדקירה.

תמונה מס' 6 - החלון בו היא עמדה וצפתה באירוע בו אחיה נדקר. הנאשם הוא זה שדקר את אחיה.

תמונה מס' 7 - גדר הבית של שאפיק, שם דקרו את אחיה.

תמונה מספר 8 - שער ביתו של שאפיק.

תמונה מס' 9 - המקום בו קרה האירוע הדקירה. בתמונה רואים עמוד חשמל, דלת בצבע שחור וגדר אפורה.

תמונה מס' 13 - מקום האירוע. העדה סימנה חץ על המקום בו היה האירוע.

27. 13/ת, 13א - הודעה במשטרה מיום 4.6.2019.

ביום האירוע בו אחיה נדקר, אנשי הסולחה הגיעו אליהם הביתה. אביה אמר להם מראש לא להכניס אותם ולכן אנשי הסולחה הלכו אל דודה אחמד. דודים שלה ישבו עם אנשי הסולחה כשעה. בסולחה היה המוכתר נאיף עביד ומוכתרים נוספים שהיא לא מכירה. הם הגיעו בסביבות השעה 21:30, היא ישבה בחוץ, רק היא ואמא שלה היו בבית. לאחר שאנשי הסולחה סיימו אצלם, הם הלכו לביתו של שאפיק. באותו זמן אביה היה בעבודה ואחיה היו בבית סבה. אביה לא היה מעוניין לעשות סולחה כי הם הביאו משטרה לביתם.

כשאנשי הסולחה עברו מביתם לבית של שאפיק, הנאשם צעק אליהם, אמר שיש לו אקדח והוא לא ישאיר אף אחד מהם בחיים. היא עמדה בסמוך לגדר בין הבתים ושמעה אותו. הנאשם עישן סיגריה והחלו חילופי דברים בינו לבין אמא שלה. העדה השיבה לו, החלו קללות ובעקבותיהן זריקת אבנים. דוד שלה הכניס אותה לבית של הבה, אך לאחר כעשר דקות היא הלכה אל הבית שלה. בזמן שהיא יצאה מהבית של הבה, ראתה שהיו בחוץ צעקות וזריקת אבנים. הנאשם היה בתוך הבית, בחלון, וצעק. היא ראתה ושמעה אותו. היה חשוך בחוץ אך היא ראתה באור שיצא מהבתים.

לאחר שהחלה הקטטה, אנשי הסולחה ניסו להרגיע את הצדדים - חלק אצלם וחלק אצל השכנים. היא נכנסה לביתה

ועלתה לחלון שצופה על הבית של שאפיק. אחיה שמע שהיו צעקות אז הוא הגיע למקום, כחמש או עשר דקות לאחר שהאירוע החל. שני האחים שלה נכנסו לבית ואז יצאו החוצה. היא עמדה בחלון וראתה את אחיה המתלונן בירידה. עמאד ריסס עליו גז והוא נפל לרצפה. עלי ועמאד החזיקו את אחיה בצוואר, עמיד בעט בו ברגליים. עלאן והנאשם גם עמדו שם. היא ראתה שלעלאן יש סכין לבנה. הנאשם עשה תנועת שליפה של הסכין מהבטן של המתלונן, זרק את הסכין לרצפה ובעט אותה לאחור. כשהיא ראתה את זה היתה בהלם. לאחר מכן הלכה לסלון ואמרה שאחיה נדקר. היא ראתה שלעלאן והנאשם הוציאו את הסכין מהמותן, הם תכננו את זה לפני כן. היא ראתה שהנאשם הוציא את הסכין מהבטן של אחיה, היא לא ראתה מה היה מסביב, התרכזת באחיה.

היא ראתה מה שקרה כי היתה בקשר עין עם אחיה, וכי היתה תאורה טובה במקום.

העדה ציירה על דף את הבתים שלה, של הבה ושל שאפיק. המסמך צורף להודעה.

עד תביעה 4 - מ' (המתלונן).

28. המתלונן, בעדותו בבית המשפט, לא שיתף פעולה, וטען כי אינו יודע דבר באשר לרקע לאירוע, הוא הגיע לבית וארבעה תקפו אותו - אחד דקר אותו בסכין ואחד ריסס אותו בגז. הוא לא יודע מי תקף אותו עם הסכין.

העד הופנה לדבריו במשטרה, שם אמר שראה שני אנשים עם סכינים - הנאשם ועלאן. הוא השיב כי "לא ידעתי מה לעשות בחקירה מהתרופות שלקחתי".

העד נשאל מה קרה יום לפני אירוע הדקירה, והשיב שאינו יודע. הוא הופנה להודעתו במשטרה מיום 18.5.2019 שם תיאר שהיתה קטטה והוא אביו ואחיו קיבלו מכות מאנאס, והשיב שלא היה בחקירה הזו, שוטרים הגיעו מספר פעמים כדי לשאול אותו שאלות, אבל הוא לא היה. השאלות היו כשהוא היה בבית החולים.

העד התייחס למצבו, לניתוח שעבר ולכך שבשל הפציעה אושפז שלוש פעמים.

בהמשך מסר כי יום לפני אירוע הדקירה היתה קטטה בקשר לחנייה. אביו ואחיו רבו עם שאפיק. הוא הופנה להודעתו במשטרה מיום 18.5.2019 שם אמר שגם הנאשם נכח במקום והשיב שאינו יודע.

לדברי העד, ביום הדקירה ריססו אותו בגז ודקרו אותו. הוא לא ראה מי עשה את זה. בחצר היו הרבה אנשים. הוא נשאל על כך שבמשטרה אמר שראה שהנאשם ועלאן מחזיקים סכינים, והשיב שאינו יודע. לדבריו הוא הגיע למקום הקטטה כי היה סקרן לראות מה קרה. כאשר הגיע לבית החולים, הבין שדקרו אותו עם סכין ושהוא צריך לעבור ניתוח. לדברי העד, לא נזרקו אבנים כשהגיע למקום האירוע.

העד זיהה עצמו בתמונות של הפציעות (ת/14).

הוא לא יודע מה קרה כשהיה בבית החולים, לא יודע מה החוקר שאל אותו.

הוגשו שתי הודעותיו של העד במשטרה, ת/17 ו-ת/18.

29. ת/17 - הודעה שנגבתה בבית החולים הדסה הר הצופים ביום 12.5.2019.

לדברי המתלונן, הוא היה אצל סבו וסבתו והתקשרו אליו לטלפון ומסרו לו שיש אנשים שתקפו את אמו ונמצאים ליד ביתו. הוא הלך לכיוון הבית וכשהגיע ראה את הנאשם, ואת עלאן, עמיד, ועמאד. עמאד ריסס אותו בגז פלפל, ואחד מהם דקר אותו. הוא התעלף ולא ידע מה קרה בדיוק, עד שהגיע לבית החולים.

בהמשך טען כי לא התקשרו אליו אלא הוא שמע אנשים מדברים על כך שיש מכות.

לדבריו, הוא נדקר על ידי הנאשם או עלאן, הוא לא יודע למה תקפו אותו ולא ראה מי דקר אותו או למי הייתה סכין. לאחר שעמאד ריסס אותו בגז, הוא לא יכול היה לראות כלום.

30. ת/18 - הודעה שנגבתה בביתו של המתלונן ביום 18.5.2019.

המתלונן התייחס בעדותו לתגרה שהייתה יום לפני האירוע, במהלכה תקף אנאס אותו, את אביו ואת אחיו. האירוע הסתיים עם הגעת המשטרה והמוכתרים למקום.

ביום חמישי הוא היה אצל סבו. החלו שמועות שיש שוב קטטה, ואז הוא הלך ברגל לבדוק מה קורה. לדבריו, עמאד ריסס אותו בגז, ולא כפי שאמר בחקירה הקודמת שזה היה עלאן, אז טעה. הוא התחיל להגן על עצמו, הצליח לפתוח קצת את העיניים וראה שהנאשם היה עם סכין ועלאן היה עם חנג'ה. הנאשם או עלאן דקרו אותו, הם היחידים שהיו עם סכין. המתלונן טען שהוא בטוח במאה אחוז שהנאשם דקר אותו, כי היה ביניהם ויכוח. הסכין היתה בצבע שחור והחנג'ה היתה בצבע לבן. הוויכוח בינו לבין הנאשם היה על מה שקרה ביום רביעי.

לדברי המתלונן, הוא לא טיפס על הגדר בבית של שאפיק.

עד תביעה 5 - סעיד אעבד - אביו של המתלונן

31. ביום האירוע הוא היה בעבודה, בתו התקשרה אליו בטלפון ומסרה לו שבנו נדקר, והוא מיד התקשר למשטרה.

העד התייחס לסכסוך שנמשך לדבריו למעלה מעשרים שנה בעניין החניה.

ביום של הדקירה הוא לא היה בבית והבנים שלו לא היו. הוא אמר להם לא להגיע לבית כי לא רצה שיעשו ביניהם סולחה. הילדים שלו היו בבית של אביו. הם שמעו שיש בלגן בכפר והגיעו למקום. כשהם באו נהיה יותר בלגן.

באותו יום הוא שמע שאחיו ואחייניו של שאפיק תקפו את הבנים שלו ואת האחים שלו. הוא לא שאל אף אחד, אך הבין את הסיפור כיוון שגם יום קודם לכן היה אירוע. כשילדיו שמעו שיש "בלגן" עם המשפחה של שאפיק, הם הגיעו למקום והעניינים הסתבכו. הוא התקשר למשטרה והגיע יחד איתם. כשהוא הגיע למקום האירוע, כבר לקחו את בנו לבית

החולים.

בתו התקשרה לומר לו שדקרו את המתלונן. היא התקשרה ברגע הדקירה. לדבריו אינו זוכר אם בתו אמרה לו מי הדוקר. משהופנה להודעתו במשטרה מיום 10.5.2019, שם אמר שבתו סיפרה לו שהנאשם הוא זה שדקר את המתלונן, השיב שבאותו יום הוא לא היה במצב טוב, הוא היה באבל בגלל מה שקרה לבנו, והיה לחוץ בגלל שבנו אמר היה לעבור ניתוח. כמו כן אמר כי שמע מכל אחד דבר אחר - אחד אמר שהנאשם דקר, אחר אמר שהילדים של עמאד דקרו, ושלישי הצביע על תאופיק.

לאחר האירוע, ניסו להרגיע אותם כדי שהמצב לא יחמיר. הגיעו אנשי הסולחה ודיברו עם שני הצדדים. הוא הופנה להודעתו במשטרה, שם אמר שהוא לא רוצה לפתוח תיק עד שיראה מה קורה בין החמולות. הוא השיב שאינו זוכר.

לדברי העד, הנאשם והוא קרובים מדרגה ראשונה. הוא הגיע לבית המשפט עם שוטר ונאלץ להפקיד כסף (במסגרת צו הבאה, ר.פ.פ.). אחרי הדקירה, זו זכותו לבוא או לא לבוא. הוא הגיע כדי לא להפסיד את הכסף. אם לא היו מחייבים אותו בכסף, אף אחד מבני משפחתו לא היה מגיע לבית המשפט. אחרי שבנו נדקר, לא משנה לו אם יענישו אותם או לא יענישו אותם.

כיום היחסים בין המשפחות בסדר. החזירו לו את החניה שלו ושילמו קנס מהחמולה. הם עשו סולחה. לדבריו "אנחנו לא יודעים מי עשה ולא עשה". עכשיו יש שלום ביניהם.

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את הודעת העד במשטרה מכח סעיף 10א. ההודעה הוגשה וסומנה ת/19.

32. ת/19 - הודעה במשטרה מיום 10.5.2019

בתחילת דבריו אמר העד שהוא לא מעוניין לפתוח תיק, עד שיראה מה קורה עם החמולה.

העד התייחס לסכסוך בינו לבין שאפיק על שטח החניה, ולאירוע מיום לפני הדקירה, במהלכו הוא ובנו קיבלו מכה בראשם ונזקקו לתפרים. לדבריו, הנאשם, שהוא החתן של שאפיק, עבר להתגורר אצל שאפיק ו"עושה סכסוכים".

ביום הדקירה (9.5.2019) הוא לא היה בבית, וילדיו היו אצל הוריו. הוא הוציא את הילדים מהבית כדי שלא יגידו שהם עושים בלגן. הוא קיבל טלפון מביתו שזורקים אבנים על ביתם. לאחר מכן בתו אמרה לו שדקרו את בנו, המתלונן. הוא נשאל מי דקר את המתלונן והשיב שאינו יודע, שבתו אמרה לו שהנאשם דקר ושגם ילדיו של עמאד היו שם, אך הוא לא יודע מי דקר. הוא נשאל על ילדיו של עמאד, והשיב שכל פעם שיש משהו, עמאד שולח את ילדיו, עלאן, ענאן, עלי, ועמיד חמושים כדי לתקוף.

עדת תביעה 6 - סמארה עבד - אמו של המתלונן

33. העדה ציינה כי השכנים שלהם הם דודיה ובני דודיה. נעמאן אעביד הוא אח של אביה, ושאפיק אעביד הוא אח של אמה. הריב במהלכו נדקר המתלונן היה עם בני הדודים שלה ממשפחת עבד. היא לא ראתה כלום, היתה

במטבח. היא ראתה את המתלונן כשנכנס הביתה דקור. היא שמעה את המריבה בחוץ, היא לא יודעת מי לקח בה חלק. לדבריה, הריב היה על חנייה.

העדה הופנתה להודעתה במשטרה מיום 27.5.2019, שם אמרה שהריב התחיל כשהנאשם אמר שירצח את הבנים שלה. היא השיבה שהיא לא אמרה את זה. שאלו אותה לגבי חילופי הדברים בינה לבין הנאשם, עליהם דיווחה במשטרה, והיא אמרה שהיא לא זוכרת.

לאחר שהמתלונן נכנס הביתה כשהוא דקור, היא נסעה איתו לבית החולים. העדה הופנתה להודעתה מיום 12.5.2019, שם אמרה שהיא חושדת שעלאן דקר את המתלונן אך היא לא ראתה, היא ראתה את עלאן והנאשם נמלטים. העדה השיבה שאיננה זוכרת.

לדברי העדה, לפני הריב לא היה דבר בין בתה לבין הנאשם. העדה הופנתה להודעתה במשטרה מיום 27.5.2019, שם אמרה שלאחר שהיו קללות בינה לבין הנאשם, בתה ת' אמרה לנאשם "שיסתום את הפה" ולכן הדוד שלה הכניס אותה הביתה. היא השיבה שלא היו קללות והיא לא זוכרת כלום. היא נתבקשה לאשר את חתימתה על ההודעות, והשיבה שאיננה זוכרת.

לדבריה, לאחר הדקירה, המתלונן נכנס לבדו הביתה, וכשהגיע הרים אותו אחיה איאד. לדברי העדה היא לא ראתה אנשים עם סכינים או עם אבנים. היא הופנתה להודעתה במשטרה שם אמרה שהיא חושדת בעלאן ושהיא ראתה את עלאן והנאשם בורחים. היא השיבה שהיא לא ראתה כלום.

לדבריה, לאחר האירוע היתה סולחה בין המשפחות. המשפחה של שאפיק שילמו להם כסף בגלל מה שקרה. היא לא זוכרת מה קרה באירוע ולא זוכרת מה היא אמרה במשטרה.

ב"כ המאשימה ביקש להכריז על העדה עדה עוינת. הודעותיה במשטרה הוגשו וסומנו ת/20, ת/21.

34. ת/20 - הודעה במשטרה מיום 12.5.2019.

העדה תיארה את האירוע הקודם ליום הדקירה, בעניין הסכסוך על החנייה, לדבריה באירוע זה לא קרה דבר. נראה מהודעתה כי צירפה את שני האירועים לאותו יום.

מכל מקום, לגבי יום הדקירה, תיארה כי בסביבות השעה 21:30 בנה המתלונן החל להתווכח עם הנאשם ועלאן אעביד ואז החלו מכות.

היא היתה בתוך הבית ולכן לא ראתה שהיו מכות. האירוע היה בכניסה לביתם. היא שמעה צעקות, הסתכלה מהחלון וראתה שבנה מדמם, הוא נדקר בצד שמאל. היא חושדת שעלאן הוא זה שדקר אותו, אך היא לא ראתה. היא ראתה שעלאן והנאשם נמלטו מהמקום.

זו פעם ראשונה שהבן שלה נדקר. לאחר הוויכוח הראשון שהיה ביניהם ניסו לעשות סולחה, אך הנאשם החל להתווכח, התפתח ויכוח רציני והבן שלה נדקר.

35. 21/ת - הודעה במשטרה מיום 27.5.2019.

המתלונן עדיין מאושפז, יש לו זיהום במקום הניתוח. ביום של הקטטה, בזמן שהמוכתרים היו במקום, הנאשם החל לצעוק ואמר שירצח את סעיד ואת הבנים שלו. היא אמרה לו - בוא תרצח אותם אם אתה יכול. הנאשם אמר לה "לעוף" פנימה. החלו צעקות וקללות, היא נשארה בבית ולא יצאה. בתה ת' היתה בחוץ והסתכלה על מה שקרה. ת' אמרה לנאשם שישתוק ולא יקלל אותה ואז הדוד שלה הכניס אותה הביתה.

עד תביעה 7 - פריד עבד - דודו של המתלונן

36. העד הוא אחיו של סעיד. כמו כן הוא קרוב משפחה של שאפיק. לדבריו היו בעבר מספר מריבות סביב נושא החנייה. ביום רביעי, יום לפני האירוע, היתה מריבה, הוא הפריד בין הצדדים ושלח כל אחד לביתו. ביום האירוע, יום חמישי, היה מעורב בסולחה, בחלק שהתרחש בביתו של סעיד. הוא נשאר שם כאשר המכובדים הלכו לבית של שאפיק כדי לספר לו מה ההחלטה. הבתים נמצאים אחד מול השני. בשלב הזה החל הריב. הוא היה בתוך הבית ושמע צעקות וקללות של ת' וסמארה עם השכנים. הוא יצא להכניס את ת' הביתה ואינו זוכר מה היה לאחר מכן. הוצגה לעד הודעתו במשטרה, ותשובתו הייתה כי אינו זוכר. לדבריו, הוא לא שיקר במשטרה, אבל "לפעמים גם כשדיברתי לא דיברתי כל מה ש, הכל נכון... לא יודע מה רשם שם השוטר...".

ב"כ המאשימה ביקש להגיש את הודעתו של העד במשטרה. ההודעה הוגשה וסומנה ת/22.

37. 22/ת - הודעה במשטרה מיום 28.5.2019.

העד התייחס בדבריו לסכסוך בעניין החנייה.

לגבי יום האירוע, התייחס לסולחה וציין כי ישבו בבית אביו והגיעו להסכמה לפיה שאפיק יקבל מקום חנייה. המכובדים של המשפחה הלכו לבית של שאפיק כדי לבשר לו את הדברים. הוא ביקש מהילדים שלו שלא ירדו, כדי לא לסבך את העניינים. ואז הוא שמע את הנאשם צועק למטה. הוא ירד לבדוק מה העניין ושמע שהנאשם מדבר לא יפה על סעיד, אשתו ובתו ת'. ת' ענתה לו, אמרה לו שישתוק ויפסיק "לדבר שטויות". הוא תפס את ת', הכניס אותה לביתו של עבדאללה נועמאן ואמר לה שלא תדבר. לאחר מכן הוא שמע שוב צעקות. הוא חזר למטה וראה שעמאד מקלל את אביו ואנשים נוספים. הוא הכניס את אביו ודודו פנימה וחזר לבדוק למה יש צעקות, כי הם באו לעשות סולחה.

הוא ראה את עמאד מחזיק במקל עבה (קרש) ובבקבוק גז; הנאשם ועלאן החזיקו סכינים, ועלי בנו של עמאד זרק עליהם אבנים. המקל היה באורך של מטר או מטר ועשרים. הנאשם החזיק ביד ימין סכין גדולה. הוא לא ראה את הצבע שלה, רק ראה שהיא היתה מבריקה. עמאד זרק אבנים וריסס גז. את הדקירה הוא לא ראה מאחר שבאותו זמן הכניס פנימה אנשים משני הצדדים בניסיון להפריד ביניהם. הסכין שהחזיק עלאן היתה גדולה ומבריקה. בהערת חוקר צוין שהעד הסביר שהסכין של הנאשם היתה ארוכה ועבה. הסכין של עלאן היתה קטנה ודקה. הוא לא ראה את עלאן תוקף מישהו.

לדברי העד, תחילת האירוע היתה בחצר של שאפיק, הבנים של עמאד ואנאס, הבן של שאפיק, יידו אבנים מגג הבניין

של שאפיק. המתלון הגיע לאחר כל ההתפתחות. הוא לא ראה מי דקר את המתלון ואיך הוא נדקר. הנאשם, עלאן, עמאד, כולם היו מחוץ לחצר. לאחר שהמתלון נדקר, העד המשיך להרגיע את הנאשם. הוא לא ראה שהמתלון נכנס אל הבית או החצר של שאפיק. הוא גם לא ראה שהמתלון טיפס על הגדר. הוא אמר שעלתה טענה שהמתלון נדקר מ"חץ" של הגדר שנכנס בבטנו. זה לא הגיוני כי החיצים סמוכים זה לזה, יש ביניהם מרחק של כ- 10 ס"מ, כך שלא היה נכנס רק אחד אלא שניים או שלושה.

עד תביעה 8 - ד"ר בלאל עליאן

38. העד מומחה לכירורגיה כללית, העיד בעניין הפציעה של המתלון. הוא לא זכר את המקרה והעיד על בסיס מסמכים מבית החולים הדסה הר הצופים בירושלים, ת/15.

על פי האמור בסיכום מחלה זמני מיום 10.5.2019, המתלון הגיע לחדר טראומה "לאחר שנדקר בזמן קטטה. נדקר בבטן השמאלית העליונה באזור מעבר חזה/בטן... נמצא חור בגוף קיבה בקיר קדמי... בנוסף חור בסרעפת שמאל... בוצע תיקון ראשוני של הפצע בקיבה וסגירת חור בסרעפת שטיפות מרובות".

על פי האמור בסיכום מחלה מיום 21.5.2019, המתלון חזר לבית החולים בשל סיבוך בפצע הניתוחי, כמתואר במסמך.

39. לעניין המחלוקת בין הצדדים, העיד כי המתלון הגיע לבית החולים עם פצע במעבר בית החזה, בטן שמאל. היה חשד לדקירה, אך לא ידעו בוודאות על סמך בדיקה והדמיה, והוחלט לקחת אותו לחדר ניתוח. היה לו חור בקיבה וחור בסרעפת והוא נותח.

האמור בעמוד הראשון של סיכום המחלה, לפיו המתלון הגיע לאחר שנדקר בזמן קטטה, נכתב על ידי מי שקיבל את החולה. לדבריו הוא יכול לקבוע בוודאות שהיה חור בסרעפת ובקיבה משמאל. הוא לא יודע לומר ממה הפצע החיצוני נגרם, יכול להיות מדקירה, מסכין או מכל דבר חד אחר.

לאחר שהוצגה לעד תמונה של הגדר, העיד כי אינו יכול לשלול אפשרות שהפציעה נגרמה מהגדר. עם זאת, לדבריו, פצע כפי שנגרם, ייגרם מהגדר "אם הוא עלה על הגדר ונפל או מישהו משך אותו או שהתעמתו שם על הגדר ומישהו דחף אותו, זה יכול להיות... בשביל לקבל מכה כזאת במעבר חזה בטן הוא צריך להיות על הגדר וליפול על המוט הזה החד וזה כן יכול לעשות אותה פציעה". לדבריו העד "בדרך כלל כשנופלים על גדר כזו, נופלים באמצע הגדר. הוא צריך לקבל באמת חתך. יכול להיות שחתך עמוק אבל מהצדדים כן מצפים לראות שריטות ומשהו אבל אולי הוא נפל על קצה הגדר ואז קיבל את הדקירה מאחד המוטות החדים ולא נפל ממש באמצע".

עדויות גובי הודעות

40. העידו עדי תביעה 9, 10, 11, 12, 13 ו-14 - השוטרים שגבו את הודעותיהם של עדי המאשימה.

41. עד תביעה 9 - רס"מ שרבל סלימאן.

העד גבה את הודעתו של המוכתר נאייף עביד (עד תביעה 1) מיום 21.5.2019. כל מה שנאמר במעמד העדות נרשם בצורה מדויקת.

42. עדת תביעה 10 - רס"ר תהילה מלמד

העדה גבתה את עדותו של אביו של המתלון, סעיד אעביד (עד תביעה 5). לדבריה היא נוהגת לרשום כל מה שנחקר אומר לה בצורה מדויקת.

43. עד תביעה 11 - רס"ר באסל חמוד

העד גבה מספר הודעות בתיק - הודעות ת' אעביד, הודעת המתלון, הודעת סמארה אעביד והודעת פריד אעביד.

העד גבה את הודעתו של המתלון ביום 12.5.2019 בבית החולים (ת/17). המתלון היה בהכרה מלאה. הוא רשם את הדברים מילה במילה כפי שנמסרו על ידי המתלון. לפני שניגש לגביית העדות, הוא שאל את המתלון שאלות כלליות ואז בהדרגה החל לשאול שאלות. הוא שאל את המתלון מי דקר אותו עלאן או הנאשם והמתלון אמר שאינו יודע. העד אישר כי המתלון לא חתם על ההודעה וציון כי אינו מכריח לחתום. הוא זה שגבה את העדות וזה כתב ידו.

כמו כן גבה את הודעתו של המתלון מיום 18.5.2019 (ת/18). ההודעה נגבתה בביתו של המתלון. בהודעה זו התייחס המתלון לסכין וחנ'ה. הוא הופנה לכך שהגרסה של הסכין והחנ'ה זו גרסת ת', אחותו של המתלון, נטען כי היה ביניהם תיאום גרסאות, והוא נשאל מדוע לא שאל את המתלון על כך. העד השיב שאין לו תשובה, אם המתלון רצה לשנות את גרסתו, זה עניין שלו. הוא לא יכול לכפות על העד מה לומר.

לגבי מזכר המתייחס לעדותה של ת', השיב העד כי הציג לעדה תמונות וביקש ממנה להתייחס לכל תמונה (ת/12). לגבי תמונה מס' 4, הוא כתב בטעות "לא הייתי אך זה מקום האירוע". העדה התכוונה שזה לא מקום האירוע, האירוע היה במקום אחר.

לגבי עדותו של פריד אעביד מיום 28.5.2019 (ת/22), פריד תיאר חצרות בין שני הבתים. בתמונות שהוצגו לבית המשפט יש גם תיעוד של החצר.

44. עד תביעה 12 - רס"ר כנג' מרעי

העד גבה שתי הודעות של ת' והודעה אחת של סמארה. את ההודעה הראשונה של ת' גבה החוקר גרי, הוא נכנס לסייע לו בתרגום של מילה לערבית. הוא נשאל מדוע עדותה של ת' תועדה בתיעוד קולי וחזותי, והשיב שלפעמים בתיקים כאלה של סכסוך משפחתי, העדים חוזרים בהם מגרסתם, ומאחר שהעדה ראתה הכל, הוחלט לתעד באופן זה את חקירתה.

לגבי ת/13, התבקשה השלמה מהפרקליטות.

לשאלה מדוע לא נעשה שחזור עם ת', השיב כי הסתפקו בשרטוט שעשתה העדה, שכן ביצוע שחזור עם העדה בשכונה עלול היה לסכן את חייה. אשר להשוואה בין גרסאותיה של העדה, שבעדות אחת אמרה שהיו ארבעה אנשים ובעדות אחרת אמרה חמישה, השיב כי העדה ראתה מי דקר את אחיה ומסרה את שמו.

45. עדת תביעה 13 - רס"ר אנטנש גרזמץ

העדה גבתה את עדותה של ת' (ת/11). העדה לא זכרה את החקירה אך ציינה כי כאשר היא גובה הודעה, היא רושמת מילה במילה מה שאומר הדובר, או של המתרגם אם יש כזה.

46. עד תביעה 14 - רס"ר גרי תמים

העד גבה את הודעתה הראשונה של ת' ביום 11.5.2019 (ת/9). העד בחר לתעד את החקירה תיעוד חזותי מאחר שהעדות נגבתה בשפה הערבית. העד ציין כי התרשם שהעדה מציגה את האירוע כפי שהיא חוותה אותו. העדה הדגימה את התנועה של הדקירה. העד לא ערך סיור במקום, לראות את החלון ממנו צפתה העדה לדבריה באירוע, אך צירף תצ"א של הבתים, ת' הצביעה על הבתים שלהם ועל מיקום האירוע שהיה בדיוק בין שני הבתים. ממדידת המרחק בין הבתים בתצ"א מצא כי מדובר בכשלושה מטרים. לדברי העד הוא רשם במדויק כל מה שתיארה העדה, התיאור היה מדויק והעדה אף קמה מהכיסא כדי להדגים.

ראיות הגנה

עד הגנה 1 - הנאשם ודיע עביד

47. עדות הנאשם בבית המשפט

הנאשם בן 40, נשוי עם שני ילדים. עובד בעיסאויה. הוא נחקר ארבע פעמים במשטרה והודעותיו הוגשו. הנאשם טען כי לא ביצע את המעשים המיוחסים לו. ביום האירוע, 9.5.2019, הוא היה בעבודה. בשעה 17:00 הלך לגיסו פאדי, שם התגורר באותה עת. מדובר באותו בית שבו מתגורר שאפיק. יום קודם לכן היתה קטטה קטנה, ולכן, ביום האירוע באו מכובדי הכפר לעשות סולחה ולסדר את העניינים. הוא ישב עם כל המכובדים בבית של שאפיק. השעה היתה בסביבות 20:30 או 21:00.

היה בלגן בין סעיד ושאפיק. הוא סידר כל פעם את העניינים בין סעיד לשאפיק והגיעו להסכמות, ולאחר מכן, כשהם באו לשאפיק, הם הציעו דברים אחרים. באותה ישיבה עם המכובדים, ביום האירוע הוא צעק ואמר להם שזה לא מה שהסכימו עליו. הדיון התנהל בצעקות ולאחר מכן החלה זריקת אבנים. אמג'ד אעביד רצה לצאת מהבית ונפגע מאבן בראשו. אף אחד לא יכול היה לצאת החוצה בגלל האבנים שנזרקו. הבית של גיסו בקומת קרקע, לעומת הבית של סעיד שנמצא בקומה גבוהה יותר.

לדברי הנאשם, הוא לא החזיק סכין ולא יצא מהבית. הוא ראה שהמתלונן רץ אל הגדר והרגל שלו החליקה. הוא ראה שאיך דוד של המתלונן ועוד כמה אנשים הרימו אותו. לאחר מכן הוא שמע שאומרים שהמתלונן נדקר, אך הוא לא ידע ממה ועל ידי מי. באותה עת הוא ישב בסלון של הבית וראה את הדברים מהחלון. הוא כלל לא יצא מהבית. לטענתו כל מי שנכח בסולחה יכול לאשר שהוא לא יצא מהבית, וביניהם אבו בילאל. אחד הנוכחים היה נאייף. לשאלה על כך שנאייף אמר שהוא יצא מהבית של שאפיק, הכחיש את הדברים.

לגבי האירוע שהיה יום קודם, ביום רביעי, הוצג לו סרטון של האירוע והוא הופנה להודעתו במשטרה (ת/16) שם אמר שהוא לא היה חלק מאותו אירוע. לדבריו הריב החל בגלל חנייה של רכב. היה וויכוח במהלכו מוחמד נעמן הוציא סכין. הוא נשאל אם הרביץ למוחמד והשיב שלא הרביץ לאף אחד. הוא נשאל אם נתן לו סטירה והשיב "בוא נגיד שכן". לדברי הנאשם הוא בקשר טוב עם סעיד ועם ילדיו של סעיד. באותו יום רביעי הוא ראה את הבן של סעיד שם דברים במקום החנייה של שאפיק. הוא החזיק אותו בחולצה, נתן לו סטירה ואמר לסעיד שייקח את הבן שלו. באותו יום לא התחיל ריב ולא היו מכות. המכות שהיו בסרטון לא קשורות אליו.

הנאשם חזר על גרסתו לפיה ראה שהמתלונן טיפס על הגדר של שאפיק, החליק עם הרגל ונפצע מהדוקרן של הגדר. הוא זיהה את הגדר של שאפיק בתמונה (ת/2א). לדבריו כבר בחקירתו במשטרה אמר שהמתלונן נפצע מהגדר.

לגבי הסולחה בין הצדדים לאחר האירוע, הנאשם אישר כי במסגרת הסולחה שילמו כסף למשפחתו של סעיד, ולא ידע להסביר מדוע.

הנאשם הופנה לגרסתו של נאייף, לפיה משפחתו של שאפיק יצאו החוצה וריססו גז. וטען שהם לא יצאו החוצה. הוא נשאל על כך שנאייף אמר ששמע את קולו של הנאשם צועק בחוץ, והשיב שהוא צעק בפנים. לטענתו הם יכלו לצאת רק כשהמשטרה הגיעה, מי שיצא קודם לכן נפגע מאבנים אותם ידו בני משפחתו של סעיד.

אשר לגרסתו של ת' וסמאהר, לפיה הוא התווכח איתן בחוץ, הנאשם הכחיש את הדברים וחזר על טענתו לפיה כלל לא יצא מהבית, גם לא בתחילת הריב.

אנאס אעביד הוא גיסו ועלאן אעביד הוא בן דודו. אין להם סיבה לשקר. הנאשם הופנה לגרסת עלאן במשטרה, לפיה הוא יצא מחוץ לביתו של שאפיק וריסס גז, וטען שמלבד אמג'ד איש לא יצא, לא ניתן היה לפתוח את הדלת של המדרגות ולצאת החוצה. הנאשם אישר את גרסתו בחקירה לפיה עלאן כלל לא השתתף באירוע. לגבי אנאס, טען כי היה בסולחה.

הנאשם אמר שבסולחה השתתפו המכובדים. הוא לא היה חלק מהסולחה, אך הם ישבו אצלו בבית. הוא ישב איתם. הוא לא יודע מה אנאס אמר, אך הוא היה בבית במשך כל הזמן.

48. ת/7 - דו"ח מערכת שירת הסירנה מיום 9.5.2019, רס"ב אזערי שי יניב.

בתאריך 10.5.2019, לאחר שהופעלו לחצים על הנאשם (ודיע עביד) להגיע למש"מ על מנת לבדוק את מעורבותו באירוע הקטטה מאתמול, הוא הגיע בכוחות עצמו. במהלך השיחה הוא מסר כי ביום רביעי הוא נכח במקום, היה עם מחמוד סעיד עביד, בן 17 בערך, ועם אחיו מוחמד סעיד עביד. הוא טען כי תפס את מוחמד סעיד באזור הצוואר ונתן לו

סטירה, בנוכחות אביו ודודו מוחמד נעמאן עביד. ביום חמישי הגיעו כולם לעשות סולחה והחלו לזרוק אבנים. הוא ציין כי שמע חמש יריות מאקדח. הוא ראה שהמתלונן עלה על גדר ונפל. דודו איאד עביד הרים אותו והכניס אותו לביתם. הוא לא ידע איך המתלונן נדקר. הוסבר לנאשם שהוא יילקח לתחנת שלם לחקירה והמשך טיפול חקירות. הנאשם שיתף פעולה בכל זמן שהותו במש"מ.

49. ת/3 - הודעת חשוד במשטרה מיום 11.5.2019 שעה 00:32

הנאשם מתגורר בביתו של שאפיק. לדבריו, ביום האירוע הוא עבד לבד במקום עבודתו בחנות קפה בכניסה לעיסאווייה מהשעה 14:00 עד 16:30 לערך ואז הלך לביתו. הוא הגיע בסביבות השעה 17:00, אכל ארוחת ערב בשעה 19:45 וחזר לחנות. הוא נשאר בחנות עד 22:00 לערך, ואז המכובדים התקשרו אליו כדי לעשות סולחה.

בזמן שהוא היה בבית ודיבר עם המכובדים, החלו לזרוק אבנים על הבית של שאפיק. הוא לא ראה מי זרק את האבנים. אמג'ד אעביד יצא החוצה לראות מה קורה וקיבל מכה מאבן. המתלונן קפץ על הגדר כדי להיכנס לחצר והרגל שלו כנראה החליקה. הוא ראה שדודו של המתלונן, איאד, הרים אותו מהרצפה. לאחר כמה רגעים הוא שמע שהמתלונן נפצע, הוא לא ידע ממה.

הוא לא החזיק סכין ולא דקר את המתלונן. הוא אינו יודע מי דקר אותו. הוא כלל לא יצא מהבית. מי שהיה אצלם בבית יכול להעיד על כך. יחד איתו היו בבית בין היתר עמיד ושאפיק.

לדברי הנאשם, מדובר בסכסוך על חנייה והסולחה הייתה לגבי אירוע מיום קודם, בינו לבין שאפיק וסעיד. לדבריו הסכסוך הוא בגלל חניה. הסולחה הייתה על האירוע שהיה יום קודם, בינו ובין שאפיק עם סעיד, על כך שמהבית של סעיד יורדים מי ביוב לביתו של שאפיק.

לדברי הנאשם, הוא ראה שהמתלונן "בא לעלות על הגדר". לגדר יש ברזלים דוקרניים, כנראה שהמתלונן נפגע מאחד מהם. הוא לא חושב שמישהו דקר אותו כי לא היה אף אחד לידו. לגבי הטענה שהוא נראה דוקר את המתלונן השיב "שיוכחו".

50. ת/4 - הודעת חשוד במשטרה מיום 19.5.2019

הנאשם חזר וטען לגבי החשדות נגדו כי "לא היה ולא נברא". הנאשם חזר על תיאור הסכסוך בין סעיד לשאפיק בנוגע לחניה והרחיב בעניין זה. לדבריו, בינו לבין ילדיו של סעיד יש מערכת יחסים טובה, הוא וסעיד חברים כמו אחים. לשאפיק יש שני ילדים אנאס ופאדי.

הנאשם תיאר את חזרתו הביתה ביום רביעי, הוא מתגורר בביתו של שאפיק. הוא תיאר את אירועי אותו יום, בעניין החניה, במהלכו תפס את חולצתו של מוחמד סעיד באזור החזה והחל ויכוח ביניהם. בעקבות הוויכוח יצאו החוצה סעיד, נעמאן עביד וילדיו, ושאפיק, והחלו צעקות. הנאשם אמר לסעיד שימסור לבניו שיפסיקו להתעסק עם החניה, לא צריך בעיות. הוויכוח בין הצדדים המשיך ואז בנו של נעמאן, מוחמד נעמאן עביד, שלף סכין באורך של 30 או 40 ס"מ מהמותן שלו. זו הייתה סכין מתקפלת. הוא פתח את הסכין, החל לאיים ולצעוק עליו ועל שאפיק שיהרוג אותם. שאפיק אמר לנעמאן שהוא יסגור את הדרך הצרה שמובילה לבית שלו, של סעיד ושל נעמאן, היות שהאדמה בבעלותו. לכן בנו

של נעמאן איים עליהם. בעקבות המקרה כל השכנים יצאו החוצה. לאחר כמה דקות בניו של שאפיק הגיעו למקום ואז תקפו אותם. למיטב ידיעתו, פאדי קיבל מכה בראש ואת אנאס ריססו בגז. הוא לא יודע מי תקף אותם. לפי מה שהוא ראה בסרטון שחמותו צילמה, עבדאללה נעמאן ריסס גז. לאחר מכן החלו לזרוק אבנים, עד שחמותו התקשרה למשטרה. כשהמשטרה הגיעה, הרוחות נרגעו והיה שקט. הוא לא ראה שפאדי או אנאס תקפו מישהו. המכובדים והמשטרה פתרו את האירוע עוד באותו יום.

ביום חמישי היה בעבודה. בערב שב לביתו בערב, אכל את סעודת הרמדאן עם המשפחה וחזר לעבודה, עד 22:00 לערך. לאחר מכן חזר הביתה, כי אמרו לו שיגיעו לעשות סולחה. בביתו היו המכובדים - אבו בלאל עביד מוכתר, נאיף מוכתר אבו וסים, עוני עביד אבו יוסף ואחיו מוחמד, עלאא עסמאת, עדנאן עביד, עאיש עביד, ואמי עסמאת, עסמת עביד, אשרף אבו חומוס אבו ראיד, חדר עביד, לואי מנסור, מחמד עלי עביד, מוהנד אנואר, מוראד אנואר, אחמד עאטף. הוא, שאפיק ובניו של שאפיק היו בבית באותו זמן. כשהמכובדים הגיעו, זה היה לאחר שהם היו בביתו של סעיד. המכובדים "מסרו שהם יעשו חנייה מסודרת". ואז החלה זריקת אבנים על הבית, כשהם יושבים בפנים. המתלונן, בנו של סעיד, "בא לטפס" על הגדר של ביתו של שאפיק. לגדר יש דוקרנים. הרגל של המתלונן החליקה והוא קיבל מכה בבטן מהגדר. הנאשם ציין כי הוא לא נגע במתלונן, לא דקר אותו ולא תפס אותו. המרחק בין הדוקרנים בגדר 10-15 ס"מ.

באירוע שהיה ביום רביעי, הוא סטר למתלונן. הסטירה היתה מול אביו, סעיד.

לדברי הנאשם, עמאד עביד הוא דודו. לעמאד יש שישה בנים. ארבעה מהם היו במקום האירוע - עלי, ענאן, עמיד ועלאן. הם לא השתתפו באירוע.

הנאשם טען כי לא תקף איש "מנסים להפיל את זה" עליו. לדבריו הוא ביחסים טובים עם סעיד ובנו המתלונן. הנאשם טען שוב כי לא החזיק בסכין או באגרופן וכי יש לו עדים שהוא כלל לא יצא מהבית. הנאשם אמר שהוא מוכן להתעמת עם מי שטוענים שראו אותו דוקר.

51. ת/5 - הודעת חשוד מיום 22.5.2019.

בזמן הקטטה, ביום 9.5.2019 הוא היה בבית עם ועדת הסולחה. היו מוכתרים אצלם בבית (אבו בלאל מוחמד עביד, אבו יוסף עוני עביד, עאיש עביד אשרף אבו אלחומס, מוהנד אנואר עביד, לואי מנסור מחמוד, מוחמד אבו ראיד, נסים סאיד שייחה, חדר עביד, נאיף עביד). הם ישבו בביתו של שאפיק, בתוך המרפסת, ונשארו עד 2:00. לאחר ששמע את הצעת המכובדים, הוא צעק, אבל לא יצא החוצה. מי שאמר שהוא יצא מהבית משקר. הוא לא התחיל את הקטטה, והם לא התחילו לרסס גז ולזרוק אבנים.

52. ת/6א, ת/6ב - הודעת חשוד מיום 1.6.2019.

נאמר לו כי פריד עביד סיפר שביום הקטטה היו לו ולעלאן סכינים. הנאשם הכחיש את הדברים וטען כי לא השתתף בקטטה ולא קילל את סעיד ואשתו. לדבריו היה הסכם, שהמכובדים שינו, ולכן הוא צעק ואמר שלא מכובד לשנות את גרסת ההסכם.

לדברי הנאשם הוא אינו זוכר אם ת' דיברה איתו.

לגבי טענת פריד לפיה היתה לו סכין מטבח גדולה, הנאשם הכחיש. לדבריו הוא כלל לא היה צד בעניין. הוא ראה את פריד באותו יום. כשזרקו אבנים, פריד בא והגן עליו. הוא נשאל למה שיזרקו עליו אבנים אם הוא לא צד לסיפור והשיב שהוא עמד בחצר כדי למנוע זריקות אבנים.

הוא נשאל על כך שת' טענה שראתה שהוא דקר את המתלונן. הוא השיב שלא היה דבר כזה.

עד הגנה 2 - אשרף אבו אל חומוס - גיסו של הנאשם

53. היה ויכוח בין סעיד ושאפיק על ענייני מים. הם רצו לשים גבול ביניהם. הוא היה בביתו של שאפיק כי היתה סולחה. הנאשם גיסו ולכן בא לסולחה. כשהם היו בפנים, שמעו צעקות וידויי אבנים. הנאשם גם היה שם. הם שמעו צרחות אך לא יכלו לצאת בגלל האבנים. לאחר מכן שמעו שהיה אדם בשם אמג'ד שנפגע מאבן בעינו. כשהמטרה הגיעה, הם הצליחו לצאת.

הנאשם היה איתו בפנים. הם קיימו דיון היכן לשים את הבלוקים של החנייה בשטח של שאפיק. הנאשם היה איתם כל הזמן ולא יצא החוצה. הוא לא ראה שהנאשם החזיק סכין.

הוא מכיר את המתלונן מרחוק. עמאד עביד הוא דודו מצד אביה של אשתו. הוא מכיר את הבנים של עמאד. בנו של עמאד, עלאן, עלי ועמיד, היו עם הנאשם בבית דודם. מישהו התקשר למטרה, אמר שיש בלגן והמטרה הגיעה. לאחר שהמטרה הגיעה, כולם יצאו החוצה, כולל הנאשם.

הוא לא ראה שהנאשם יצא למרפסת או לחצר. הוא לא פיקח עליו, רק אמר את מה שראה.

במהלך הסולחה, במשך כשעתיים-שלוש, כולם ישבו יחד בסלון, כולל הנאשם.

לדברי העד, הוא אינו יודע כיצד המתלונן נדקר, הוא שמע על כך רק כאשר המטרה הגיעה. הוא לא ראה שריססו גז. הוא הופנה לעדויות של אחרים ואמר שהוא העיד רק על מה שהוא ראה.

עד הגנה 3 - שאפיק עביד - דודו וחותנו של הנאשם

54. על פי עדותו של העד, הסכסוך נוגע לחנייה שלו. אחרי 30 שנה, ניסו לקחת את אדמתו. היה סכסוך יום לפני האירוע, ולמחרת באו לעשות סולחה. פגישת הסולחה היתה בביתו. התפתח ויכוח בין הנאשם לבין אלה שבאו לעשות את הסולחה. פתאום הם שמעו צעקות מבחוץ והצד השני החל לזרוק עליהם אבנים. הרכב שלו נפגע. אמג'ד יצא החוצה, ביקש מהם להפסיק ונפגע מאבן בעינו. זריקת האבנים פסקה רק כאשר הגיעה המטרה. לאחר כל האירוע, המטרה ומג"ב נכנסו אליהם הביתה ומהם נודע לו שהיה פצוע.

במהלך דיון הסולחה היו מכובדים רבים בסלון שלו. הנאשם התנגד למה שהם רצו לעשות, כיוון שהאדמה והחנייה הן שלו (של העד). הדיון בתוך הבית התנהל בדיבורים והתפתח לצעקות. הוא לא רב איתם, אך הם צעקו. פתאום שמעו צעקות גם מבחוץ. כשהחלו לזרוק אבנים על הבית, הם כולם היו בסלון. אחיו עמאד וילדיו היו אף הם בסלון. אף אחד

לא יצא. הנאשם לא התגרה בסעיף או בבניו, ולא יצא או נפגש איתם בחוץ.

לדברי העד, בתקופת האירוע, הנאשם לא התגורר בביתו אלא בבית הוריו. הנאשם ומשפחתו הגיעו אליו בגלל הקטטה שהיתה יום קודם, היו בביתו שלושה ימים ועזבו. לאחר האירוע היתה סולחה. העד שילם כסף, כי כך נקבע.

לדבריו, בסולחה נכחו אנשים רבים. הנאשם לא יצא מהסלון. בזמן האירוע היו גז ואבנים והם לא יכלו לצאת מהבית.

לשאלה מדוע יאשימו דווקא את הנאשם, שאינו מתגורר במקום, השיב כי אולי מאחר שהנאשם צעק, אולי ת' וסמאה רצו להתנקם בו.

לדברי העד, ככל הנראה המתלונן טיפס על הגדר שלו, רצה לקפוץ אל תוך הבית. הוא נשאל איך המתלונן לא נפגע מהאבנים והשיב שהאבנים נזרקו מהבית של סעיף לביתו. במהלך הקטטה ביום רביעי כולם היו בחוץ. ביום חמישי כולם היו בסלון, הם לא יכלו לצאת בגלל האבנים.

עד הגנה 4 - עלא עסמאת עבד - הנאשם הוא בן דודתו.

55. לדברי העד, הוא חבר של שני הצדדים. ביום האירוע היתה סולחה בין הצדדים, תחילה בביתו של סעיף ולאחר מכן בסלון ביתו של שאפיק. המכובדים של המשפחה הגיעו, היו שם כשלושים איש. הם שמעו צעקות בחוץ וזריקת אבנים ולא יכלו לצאת, עד שהגיעה המשטרה. הם גילו שיש פצוע בעין ואדם אחד שנדקר. לדבריו, שני הצדדים דיברו, היו צעקות ופתאום הנאשם החל לצעוק, הוא לא זכר על מה. הם שמעו מבחוץ רעש של צעקות וזריקת אבנים לכיוון ביתו של שאפיק. הם לא יכלו לעשות כלום, לא יכלו לצאת מהבית. הנאשם היה שם איתם. הוא לא ראה מי היה בחוץ.

עד הגנה 5 - מוחמד מחמוד עבד (אבו בילאל).

56. העד משמש כמוכתר. ביום האירוע, הוא ו-15 נוספים מהמשפחה, כולם מבוגרים, הלכו לביתו של שאפיק עבד. במקום היו בין 20 ל-30 איש. במקום היה גם דודו המוכתר נאייף. הם הגיעו כדי לפתור בעיה שהתעוררה יום קודם. הם הגיעו בשעות הערב וקיבלו אותם בכבוד. שאפיק היה בבית, וגם עמאד וילדיו. הם היו קרובים לפתור את הבעיה ושמעו קולות מחוץ לבית. הם הסתכלו מהחלונות ומהמרפסת וראו שזרקו בחוץ אבנים ולא יכלו לצאת מהבית. בגלל שהוא מוכתר, הוא ניסה לעצור אותם, אך לא יכול היה לצאת. היה בחוץ גז מדמיע שנכנס אל תוך הבית. הוא התקשר למשטרה שהגיעה זמן קצר לאחר מכן. מהמשטרה אמרו לו שיש פצוע. הוא אמר להם שהיה בתוך הבית והם כלל לא ידעו שמישהו נפצע. השוטרים דיברו על ארבעה אנשים, ובהם הנאשם, והוא אמר לשוטרים שהנאשם היה איתו בחדר ולא יצא. הוא לא ידע מי נפצע. לקחו את הפצוע לבית החולים.

לדברי העד, הוא הזמין את המשטרה כי הם לא יכלו לצאת בגלל זריקת האבנים מהבית של סעיף אליהם.

הנאשם הוא כמו הבן שלו. באותו ערב הוא לא יצא מהחדר כלל. הדיון של הסולחה היה קרוב להסתיים כשהמקרה של האבנים התרחש.

לאחר מכן עשו סולחה וסוכם כי משפחתו של שאפיק תשלם למתלונן. הסכימו לשלם על אף שהנאשם לא דקר את המתלונן ושאינם יודעים מי דקר אותו. לדברי העד, לאחר שעצרו את הנאשם, אף אחד לא הזמין אותו למסור את גרסתו והוא לא חשב ללכת למסור גרסה מיוזמתו.

לדברי העד, לנאשם לא היה לאן ללכת, וגם כשהתקשר למשטרה ראה את הנאשם. אמג'ד ניסה לצאת ונפגע בעינו מאבן.

עד הגנה 6 - חאדר עביד - הנאשם הוא בן דודו של אביו.

57. היתה סולחה בבית של שאפיק ושנה לאחר מכן היתה סולחה יותר גדולה בבית של קאסם עביד.

בסולחה הראשונה (האירוע הנדון, ר.פ.פ.) הדיבורים החלו בביתו של יוסף מוסטפא, בנו של סעיד, והמשיכו בביתו של שאפיק, שם היו בערך עד חצות. כשהיו שם בבית שמעו צעקות מבחוץ. בבית היו הרבה אנשים, ובהם הנאשם, אביו של הנאשם, נאייף ושאפיק. הם שמעו צעקות והיה גז מדמיע. הם לא הצליחו לצאת מהבית של שאפיק בגלל זריקת האבנים והגז המדמיע. הנאשם צעק מהחלון כשהיה בתוך הבית. המוכתר אבו בילאל התקשר למשטרה. כשהמשטרה הגיעה הדברים נרגעו והם יצאו החוצה לראות מה קורה בחוץ. קודם לכן הוא לא יכול היה לצאת כי זרקו אבנים. הנאשם היה אף הוא בתוך הבית, הוא לא יצא לפני שהמשטרה הגיעה. לקח בין שעה וחצי לשעתיים מהרגע שהחלו לזרוק אבנים ועד שהגיעה המשטרה, אך זה לא היה ברצף. כשהחלו לזרוק אבנים והיה גז מדמיע, הם הכניסו את הצעירים לביתו של שאפיק ומנעו מהם לצאת.

הקשר בין הנאשם לבין רגיל. הוא הגיע לסולחה בגלל שני הצדדים. הם דיברו והיו מאוד קרובים לסיים את הסיפור.

הוא ידע שעצרו את הנאשם, אך אף אחד לא ביקש ממנו לבוא למסור את גרסתו.

במקום היו אנשים שדיברו עם המשטרה, הוא לא היה אחד מהם. אבו בילאל דיבר עם המשטרה, וגם שאפיק, עמאד ועדנאן.

עד הגנה 7 - עמאד אעביד - אחיו של שאפיק

58. הם היו בבית של אחיו שאפיק והגיעו אנשים לעשות סולחה. היה ביניהם ויכוח ומשא ומתן. בזמן שהם צעקו בתוך הבית, היו צעקות מחוץ לבית ונזרקו לעבר הבית אבנים ובלוקים מהצד של סעיד. הוא, ילדיו, אחיו וילדיו, והנאשם לא יצאו מהבית. היו בבית בין 30 ל-50 איש. הם לא ידעו שמישהו נדקר עד שהמשטרה הגיעה. במהלך האירוע נגרם נזק לבית של שאפיק, נשברו זכוכיות של חלונות ונפגעו כלי רכב.

לדברי העד, הוא הגיע לביתו של שאפיק לפני זריקת האבנים. באותו זמן הנאשם היה איתו בתוך הבית.

העד נשאל על כך שחאדר אמר שהצעירים היו בחוץ וכשהחל ידיו האבנים הם ביקשו מהם להיכנס פנימה, והשיב שאינו יודע למה הוא התכוון.

העד מסר כי אינו זוכר אם נאייף המוכתר היה בפנים או בחוץ. לדבריו הוא אינו מאמין לנאייף. נאייף אינו מוכתר אלא אחיו.

הסכסוך החל בגלל חניה. החנייה היא של אחיו, עוד מהתקופה של סבם אשר היה חונה שם. אביהם נתן את החנייה לאחיו. היה לאחיו שטח רחב יותר מהחנייה, אך הוא ויתר עליו כדי שהם יוכלו לבנות בית על ידו. הריב על החניה עשה בעיות בין המשפחה של סעיד והמשפחה של שאפיק.

בסופו של דבר, בגין האירוע מושא כתב האישום, היתה סולחה והמשפחה של שאפיק שילמה כסף למשפחה של סעיד. במגזר שלהם, אם יש סכסוך בין שתי משפחות, ואחד נפצע, המשפחה שלא נפגעה צריכה לשלם משהו סמלי למשפחה השנייה כדי להרגיע אותם.

59. מוצג הגנה:

1/ - מזכר מיום 21.5.2019 לגבי ניסיונות להתקשר אל המוכתר אבו בילאל כדי לזמנו לעדות. הטלפון היה מנותק.

דין והכרעה

60. בין הצדדים, משפחת הנאשם ומשפחת המתלון, קיים סכסוך מתמשך על רקע מחלוקת בנוגע לחנייה. הסכסוך החל תקופה ארוכה לפני האירוע המתואר בכתב האישום (להלן: "האירוע"). יום קודם לאירוע התפתח ריב בין הצדדים. בעקבות הריב, היה ניסיון לקיים סולחה לפתרון הסכסוך. האירוע המתואר בכתב האישום התרחש בעת ניסיון הסולחה.

61. במהלך האירוע שהתרחש ביום חמישי 9.5.2019 בשעות הערב, נפצע המתלון בבטנו ופונה לבית החולים, שם אושפז ועבר ניתוח.

לטענת משפחת המתלון, כפי שמתוארת בכתב האישום, בין הנאשם ובין אמו ואחותו של המתלון התפתח ויכוח, אשר הוביל לקטטה אלימה שכללה יידי אבנים משני הצדדים. במהלך הקטטה הגיע למקום המתלון והותקף על ידי הנאשם ובני משפחתו במכות וגז מדמיע. לנאשם ובן דודו עלאן היו סכינים שהוכנו מבעוד מועד והנאשם דקר את המתלון בבטנו.

לטענת משפחת הנאשם, האירוע התרחש בעת שמכובדי המקום נכחו בביתו של שאפיק, שהוא דודו וחמיו של הנאשם, בניסיון לערוך סולחה בין הצדדים. ביתו של שאפיק סמוך לביתו של סעיד, אביו של המתלון, ובין הבתים מפרידות חצר וגדר. במהלך דיוני הסולחה, משפחת המתלון החלה ליידות אבנים לעבר ביתו של שאפיק. משפחת הנאשם התקשרה למשטרה, ורק כאשר השוטרים הגיעו למקום, הם יכלו לצאת מהבית. על כן, לטענתם, בשל יידי האבנים, הנאשם ובני המשפחה האחרים לא יכלו לצאת מביתו של שאפיק, וממילא לא פגעו במתלון. בהתאם לגרסת הנאשם, המתלון נפצע כשניסה לטפס על הגדר המפרידה בין הבתים ונדקר מהקצה החד של הגדר.

62. ראיות המאשימה התבססו ברובן על עדויותיהם של בני משפחת המתלונן, ובעיקר ת', אחותו של הנאשם, אשר העידה כי ראתה את האירוע מבעד לחלון ביתה.

63. במהלך הדיונים בבית המשפט, מרבית עדי המאשימה, ובכללם המתלונן, חזרו בהם מעדותם במשטרה וטענו כי אינם זוכרים מה קרה ואינם יודעים כיצד המתלונן נדקר. העדים סירבו להגיע לבית המשפט, והגיעו רק בעקבות הוצאת צווי הבאה והפקדת כספי ערבות. כפי שציין אביו של המתלונן בעדותו בבית המשפט **"באתי עכשיו בשביל לא להפסיד את הכסף. אם לא, הייתם מחייבים אותי על כסף, לא אני ולא אשתי ולא הבת שלי ולא אף אחד היה מגיע. לא מעניין אותי. אחרי שהבן שלי נדקר, מה אני צריך? תעניש אותם, לא תעניש אותם, מה זה יעזור לי? זה לא יעזור לי שום דבר"** (עמוד 151 לפרוטוקול). העד הפקיד סכום של 10,000 ₪ כערבון להגעתם של כלל העדים שהוצאו נגדם צווי הבאה. עדי המאשימה לא אמרו שאוימו או התבקשו לא להגיע. לטענת סעיד, הם לא יודעים מי מהצד השני "עשה ולא עשה". ההסכם בין המשפחות נקרא "סאק סולחה" שמשמעותו "בגללכם קרה דבר כזה". הצד השני החזיר את שטח החנייה ושילם סכום כסף כ"עונש".

לפיכך המאשימה ביקשה להגיש את הודעותיהם של העדים במשטרה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות ולהעדיף את גרסתם במשטרה על פני עדותם בבית המשפט.

64. מצפיה בעדים ושמיעת עדותם, ניתן היה להתרשם כי במועד מתן העדות בבית המשפט, לא היה להם עניין להעיד או להפליל איש בדקירתו של המתלונן. כך המתלונן, וכך יתר העדים. מבחינתם, האירוע הסתיים בכך שקיבלו פיצוי על פציעת המתלונן. העדים לא ראו, לא שמעו, לא זכרו, ועשו כל שביכולתם כדי לא להעיד, לרבות הימנעות מהגעה לבית המשפט עד שנדרשה הוצאת צווי הבאה עם הפקדה כספית משמעותית.

לעומת זאת, בעדותם במשטרה, שהייתה סמוך לאחר האירוע, מסר כל אחד מהעדים מה שראה ללא ניסיון להתחמק, אך גם ללא הגזמה.

65. לגבי כל אחד מהעדים העידו גובי ההודעות כי רשמו את הדברים כפי שנאמרו על ידי העדים.

66. בנסיבות אלה ונוכח ההתרשמות מהעדים, ככל שישנה סתירה בין עדותם בבית המשפט לבין גרסתם במשטרה, יש להעדיף את הגרסה שנמסרה בסמוך לאירוע.

עדותה של ת'.

67. ת' הייתה העדה היחידה שמסרה כי ראתה את הדקירה.

בעדותה בבית המשפט, אמרה ת' כי בערב האירוע היא עמדה מחוץ לביתה, יחד עם אחיה. היו ויכוח וקללות בינה לבין הנאשם ולאחר מכן החלה קטטה. בהמשך אמרה ששני אחיה היו בביתו של סבם שגר בהמשך הרחוב, ולא היו בבית. הם שמעו שיש ריב והתקשרו אליה. המתלונן, אחיה הקטן, הגיע למקום והותקף על ידי הנאשם ובני משפחתו - עמאד ובניו עלאן, עלי ועמיד. **לטענת העדה היא לא ראתה מי דקר את אחיה. עם זאת, היא ראתה שהנאשם "החזיר את הסכין ברגל אחורה" ולפי תנועותיו הבינה שהוא זה שדקר את אחיה. כשהופנתה להודעתה במשטרה, שם**

אמרה שראתה שהנאשם דקר את אחיה, השיבה שאיננה זוכרת. לדבריה, היא איננה יודעת מי מבין השניים שאחזו בסכין דקר את אחיה - הנאשם או עלאן. בעדותה בבית המשפט אמרה העדה שראתה סכין בצבע לבן נכנסת לבטנו של המתלונן. קודם לכן היא אמרה ששתי הסכינים שראתה היו בצבע לבן. בעדותה במשטרה (ת/10) אמרה שלעלאן היתה סכין בצבע לבן, היא לא יודעת לומר מה היה צבע הסכין של הנאשם.

68. ת' נחקרה במשטרה בחמישה מועדים שונים. לדבריה, אביה לא היה בבית, ולפיכך מפגש הסולחה החל בבית דודה ואז נמשך בביתו של שאפיק. היא ציינה שאביה ביקש לא להכניס אותם לביתו. כאשר אנשי הסולחה היו אצלם, הנאשם, אשר היה בתוך ביתו, צעק שיירה בהם. לאחר מכן הנאשם יצא החוצה, כדי לעשן. אנשי הסולחה עברו לביתו של שאפיק והצעקות התחדשו. הנאשם, יחד עם דודו ובני דודיו (עמאד, עלאן, עמיד, ועלי) איימו שאם הריב יימשך, הם יירו בכולם. בין הנאשם, ת' ואמה, החל ויכוח שכלל קללות. בשלב זה דודה של ת' הרחיק אותה מהאירוע. היא הלכה אל בית השכנים, אך לאחר כעשר דקות חזרה אל ביתה. כשנכנסה פנימה, היא המשיכה לצפות במתרחש מחלון ביתה. בעקבות הוויכוח, התפתחה קטטה המונית. לטענת העדה, הנאשם ובני משפחתו התכוונו לקראת הקטטה והכינו מראש אבנים וסכינים.

בהודעתה הראשונה במשטרה, ת/9, אמרה כי עמאד התיז גז על אחיה הקטן, שנפל על הרצפה והנאשם ועלאן החלו לדקור אותו. היא ראתה את האירוע מהחלון. עמאד הוא דוד של אמא שלה. כשאחיה נפל על הרצפה, היו שם הנאשם, עמיד, עלאן, עלי ועמאד. היא ראתה את עלאן עם הפיגיון וראתה שהנאשם עשה תנועה עם הסכין בידו. הוא הכניס את הסכין פנימה (דקירה, ר.פ.פ.), הוציא אותה ושם אותה ברגל שלו, כדי לא להחזיק אותה ביד. אחיה נפל על הרצפה ודודו הכניס אותו אל תוך הבית. העדה ציינה כי יצאה לחפש את הסכין אך לא מצאה אותה. הסכין לא אותרה.

בעדותה השנייה במשטרה (ת/10) אמרה ת' שראתה שהנאשם דקר את אחיה בבטן והדגימה לפני החוקר את תנועת הדקירה.

בעדותה האחרונה במשטרה (ת/13), אמרה העדה שכשאנשי הסולחה עברו בין הבתים, הנאשם היה בחוץ, צעק שיש לו אקדח ואיים לירות בהם. העדה עזבה את המקום וחזרה לאחר כעשר דקות. בשלב זה, הנאשם היה בתוך ביתו וצעק מהחלון. היא נכנסה אל תוך ביתה וצפתה מהחלון, אז ראתה שתוקפים את אחיה והנאשם דקר אותו. לדבריה עמאד ריסס על המתלונן בגז והוא נפל לרצפה. עלי ועמאד החזיקו את המתלונן בצוואר ועמיד בעט לו ברגליים. היא ראתה שהנאשם ועלאן שלפו סכין מהמותן, כשהנאשם עשה תנועת שליפה של הסכין מבטן המתלונן, זרק את הסכין לרצפה ובעט אותה לאחור. כאשר נשאלה, חזרה על כך שגם עלאן וגם הנאשם שלפו סכינים. היא מיקדה את מבטה בנאשם, אך ראתה שעלאן שלף את הפיגיון. שניהם שלפו את הסכינים ממותניהם (ת/13ב, עמ' 12).

העדה התייחסה לכך שהיה חשוך בחוץ אך הייתה תאורה מהבתים שאפשרה לה לראות בבירור את כל מה שהתרחש. העדה נשאלה כיצד ייתכן שרק היא ראתה את הנאשם דוקר את אחיה, והשיבה שהיא היחידה שהיתה מוכנה לספר מה שראתה ואילו אחרים, גם אם ראו, אינם מוכנים להעיד על כך.

גרסת העדה לפיה ראתה את האירוע מחלון הבית, תואמת את התמונות שצולמו במקום האירוע. ניתן להתרשם מהתמונות כי העדה יכלה לראות היטב את שהתרחש במקום, וניתן היה להתרשם מהפרטים שמסרה כי ראתה את

האירוע היטב.

כאמור, נוכח ההתרשמות מעדויות עדי התביעה בכלל, ובהם ת', מכך שבבית המשפט התחמקו מלמסור עדות המפלילה את הנאשם ויתר התוקפים, יש להעדיף את גרסתה של ת' כפי שנמסרה במשטרה, במקום בו היא שונה מהעדות שנמסרה בבית המשפט. כך באשר לעדותה לפיה בידי הנאשם ובידי עלאן היו סכינים, והנאשם דקר את המתלונן. אמנם באחת העדויות אמרה כי גם עלאן דקר את אחיה, אך בהמשך הבהירה כי ראתה ששלף סכין. לעומת זאת, לגבי הנאשם העידה כי ראתה שלפת סכין, וכי ראתה אותו מכניס את הסכין לגופו של המתלונן ומוציא אותה.

יש לציין כי בתחילת החקירה הנגדית סירבה העדה לשתף פעולה עם הסנגור, וניכר היה כי היא כועסת על הנאשם, על שדקר את אחיה, ועל סנגורו. נוכח התנהגותה התוקפנית, הופסקה עדותה והובהר לה כי תידרש להגיע לישיבה נוספת. בישיבה שלאחר מכן, השיבה העדה לשאלות, עד לשלב מסוים שבו סירבה לשתף פעולה וב"כ הנאשם החליט להפסיק את החקירה. ככלל, עדותה של העדה נשמעה, וניתן היה להתרשם ממנה מהכעס הרב שהיה לה כלפי הנאשם. לפיכך אין מניעה להסתמך על עדותה.

חיזוקים לעדותה של ת'

69. בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודה, לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה. בחומר הראיות חיזוקים רבים לעדותה של ת'. חיזוקים אלה מהווים גם ראיות עצמאיות באשר למעורבותו של הנאשם באירוע.

70. כאמור, גרסת ההגנה הינה שהנאשם היה בבית שאפיק ולא יצא ממנו עד לרגע הגעת המשטרה; וכי הפציעה של המתלונן נגרמה לו מטיפוס על הגדר.

בהתאם לכך נבחן החיזוק הנדרש לגרסתה של ת' במשטרה.

71. החיזוק האחד מצוי בגרסת המתלונן במשטרה.

המתלונן מסר בעדותו הראשונה בבית החולים, כי ראה שלנאשם ולעלאן היו סכינים ואחד מהם דקר אותו, הוא לא ראה מי מהשניים. בעדותו השנייה אמר המתלונן כי ריססו אותו בגז ולכן לא הצליח לראות, וכאשר הצליח לפקוח את עיניו ראה שלנאשם ולעלאן היו סכינים. כשנשאל מי דקר אותו אמר "מאה אחוז זה ודיע", בגלל שהיה להם ויכוח קודם (ת/17, ת/18). העד הכחיש כי טיפס על הגדר. בעדותו של המתלונן חיזוק משמעותי לעדותה של ת', בהתחשב בכך שההגנה מכחישה כי הנאשם ועלאן היו מחוץ לביתו של שאפיק בזמן האירוע, נוכח ההכחשה בדבר החזקת סכינים, ונוכח גרסת הנאשם כי המתלונן נפצע מטיפוס על הגדר.

72. חיזוק נוסף יש בגרסת פאיד עביד, דודו של הנאשם, אשר מסר בהודעתו במשטרה (ת/22) כי שמע את הוויכוח בין הנאשם לת' ואמה; כי ראה שעמאד החזיק בקרש באורך של כ-1.20 מ' ובקבוק גז, וכי עלאן והנאשם

החזיקו סכינים ועלי זרק אבנים. לדבריו הסכין אותה החזיק הנאשם היתה ארוכה ועבה, כמו סכין מטבח או סכין אבטית. הסכין של עלאן היתה קטנה ודקה.

עדותו סותרת את גרסת הנאשם ועדי ההגנה ותואמת את גרסתה של ת' ואת גרסת המתלונן כאמור לעיל.

73. בנוסף, אמם של ת' והמתלונן מסרה במשטרה כי ראתה את הנאשם ועלאן בורחים מהמקום לאחר שבנה נדקר (ת/20). בעדותה השנייה במשטרה התייחסה האם לצעקות הנאשם ולאיומיו להרוג אותם כאשר המכובדים הגיעו (ת/21). גם עדות זו קושרת בין הנאשם ועלאן לבין מקום האירוע, בניגוד לגרסה לפיה כלל לא היו מחוץ לביתו של שאפיק.

74. גם עדות אביו של המתלונן במשטרה מחזקת גרסתה של ת', שכן הוא מעיד על דברים ששמע מת' מיד לאחר האירוע. לדבריו, כפי שנמסרו במשטרה (ת/19), ת' התקשרה אליו לאחר הדקירה וסיפרה לו שהמתלונן נדקר על ידי הנאשם.

מדובר באמרה המהווה ראיה מכח סעיף 9 לפקודת הראיות, לפיו "עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

בהתאם לפסיקה, ולאחר שנתמלאו התנאים לפיהם האמרה נוגעת לעובדה השייכת לעניין ונאמרה על ידי אדם שהוא עד במשפט, יש לבחון בצמצום את דרישת הסמיכות למעשה העבירה, כך שהזמן מהאירוע ועד למסירת אותה אמרה יהיה מוגבל מאוד (ע"פ 8704/09 יחזקאל באשה נ' מדינת ישראל (11.11.2012)).

בענייננו, ת' הייתה עדה במשפט, והאמרה שנמסרה לאביה נוגעת לעובדה השייכת לעניין. אשר לסמיכות אמירת הדברים לאירוע הדקירה - מדברי העדה עולה כי מדובר בשיחה שהתקיימה במהלך האירוע, לאחר שדודו של המתלונן פינה אותו לתוך הבית. לדבריה, היא ראתה את הדקירה, ובתחילה, כאשר הכניסו את המתלונן הביתה, לא האמינו לה שהוא נדקר וחשבו שנפגע מאבן. לאחר שפתחו את החולצה של אחיה, ראו שהוא נדקר. אביה לא היה שם והיא התקשרה אליו ואמרה לו שהמתלונן נדקר ומי שדקר אותו זה הנאשם.

גם מעדות האב עולה כי בתו התקשרה אליו בסמוך מאוד לאירוע. לדבריו, בהודעתו ת/19, התקשרה אליו ביתו לומר לו שזורקים אבנים על ביתם, ואחר כך התקשרה לומר לו שדקרו את בנו, ושמי שדקר הם הנאשם והילדים של עמאד.

לפיכך יש בעדות האב, לגבי אמרת המתלוננת בשיחה עמו מיד לאחר הדקירה, כדי לחזק את עדותה.

75. עדותו של נאיף אעביד, שהיה חלק מקבוצת המכובדים אשר ניסתה להוביל לסולחה בין הצדדים, מחזקת אף היא את גרסתה של ת'. בבית המשפט העיד העד כי הנאשם יצא לחצר הבית של שאפיק וכי יצא לחדר המדרגות, אך לא לרחוב. אולם בהודעתו במשטרה מסר כי בעת שהתרחשה הקטטה ויודו אבנים, הנאשם וצעירים נוספים יצאו החוצה. גרסה זו של העד סותרת את גרסת הנאשם לפיה היה עם כל האחרים בסלון ביתו של שאפיק ולא יצא מהבית.

76. לכך יש להוסיף את המסמכים הרפואיים ואת עדותו של ד"ר בלאל עליאן.

העד לא יכול היה לשלול אפשרות שהפצע של המתלונן נגרם מהדוקרנים של חצר הבית של שאפיק, שתמונתם הוצגה לפניו. עם זאת, העיד כי פצע כזה כפי שנגרם, ייגרם מהגדר "אם הוא עלה על הגדר ונפל או מישהו משך אותו או שהתעמתו שם על הגדר ומישהו דחף אותו", וכן התייחס לכך שנפילה באמצע הגדר תשאיר סימנים נוספים, להבדיל מדקירה ממוט בקצה הגדר.

77. יצוין כי הנאשם התייחס בגרסאותיו השונות לכך שהמתלונן נפצע מהגדר, וטען כי "אני ראיתי אותו בא בריצה על הגדר והרגל שלו החליקה. ראיתי מישהו מרים אותו"; ואישר כי "הוא טיפס על הגדר של שאפיק והחליק עם הרגל ונפצע מהדוקרן של הגדר"; וכי המתלונן לא נתקע על הגדר. הנאשם לא טען כי המתלונן טיפס על קצה הגדר, מה שיסביר כיצד אין על גופו סימנים נוספים; ולא טען כי מישהו משך את המתלונן או דחף אותו בהיותו על הגדר, מה שיש בו כדי להסביר את הפציעה בהתאם לעדותו של ד"ר עליאן, מה שמותיר ספק רב אם גרסתו של הנאשם יכולה בכלל להתקיים ולהתיישב עם הממצאים הרפואיים.

הערכת עדויות עדי ההגנה

78. עדי ההגנה טענו, רובם ככולם, שבשל יידוי האבנים וריסוס הגז בחוץ, הם לא יכלו לצאת. הם העידו שבסולחה נכחו כשלושים איש, ביניהם הנאשם, עמאד ובניו של עמאד. כולם היו בתוך הבית עד להגעת המשטרה למקום.

79. הנאשם הכחיש את המעשים המיוחסים לו. כאמור, הוא טען שבזמן הקטטה הוא שהה בביתו של שאפיק ולא יכול היה לצאת, כמו יתר הנוכחים במקום, ופרט לאמג'ד איש לא יצא מהבית. הנאשם הכחיש כי החזיק בסכין וכי נטל חלק בקטטה. כן טען, כאמור, כי ראה את המתלונן רץ לגדר, ולאחר מכן פינו משם את המתלונן.

80. אשרף אבו אל חומוס, גיסו של הנאשם, העיד כי מלבד אמג'ד, שיצא מהבית ונפגע מאבן, איש לא יצא מהמקום. לדבריו הנאשם לא יצא מביתו של שאפיק, וכך גם עמאד ובניו עליאן, עלי ועמיד.

81. עד ההגנה שאפיק עביד, שהנו דודו של הנאשם וחותנו, שמפגש הסולחה היה בביתו, העיד אף הוא כי הנאשם לא יצא מסלון ביתו. במהלך האירוע היה גז ונזרקו אבנים והם לא יכלו לצאת מהבית. לדבריו, ייתכן שמאשימים את הנאשם מאחר שצעק או כי רוצים להתנקם בו.

לדברי העד, ככל הנראה המתלונן טיפס על הגדר שלו, רצה לקפוץ אל תוך הבית.

82. עד ההגנה עליאן עסמאת עביד, בן דודו של הנאשם, שלדבריו הנו חבר של שני הצדדים, העיד כי בשל יידוי האבנים איש לא יכול היה לצאת מביתו של שאפיק. לדבריו הנאשם היה איתם בבית. הוא לא ראה מי היה בחוץ.

83. עד ההגנה מוחמד מחמוד עביד (אבו בילאל), המשמש כמוכתר, העיד כי היה בביתו של שאפיק. שאפיק היה בבית, כך גם עמאד וילדיו, ואף הנאשם היה במקום וכלל לא יצא מהחדר. לדבריו מחוץ לבית נזרקו אבנים והיה גז מדמיע שנכנס לתוך הבית, והם לא יכלו לצאת מהבית. לדברי העד הוא התקשר למשטרה. העד ציין כי הנאשם "הוא כמו הבן שלי".

84. עד ההגנה חאדר עביד, שהנאשם בן דודו של אביו, העיד אף הוא על ניסיון הסולחה ביום האירוע. הסולחה החלה בביתו של יוסף מוסטפא, בנו של סעיד, והמשיכה בביתו של שאפיק. בבית היו הרבה אנשים ובהם הנאשם, אביו של הנאשם, נאייף ושאפיק. הם שמעו צעקות והיה גז מדמיע. הם לא הצליחו לצאת מהבית של שאפיק בגלל זריקת האבנים והגז המדמיע. הנאשם צעק מהחלון כשהיה בתוך הבית. המוכתר אבו בילאל התקשר למשטרה. לדבריו, הנאשם היה בתוך הבית, הוא לא יצא לפני שהמשטרה הגיעה. כשהחלו לזרוק אבנים והיה גז מדמיע, הם הכניסו את הצעירים לביתו של שאפיק ומנעו מהם לצאת.

85. עד ההגנה עמאד אעביד העיד כי הם היו בבית של אחיו שאפיק והגיעו אנשים לעשות סולחה. היו בבית בין 30 ל- 50 איש. היה ביניהם ויכוח ומשא ומתן. בזמן שהם צעקו בתוך הבית, היו צעקות מחוץ לבית ונזרקו לעבר הבית אבנים ובלוקים מהצד של סעיד. הוא, ילדיו, אחיו וילדיו, והנאשם לא יצאו מהבית. הם לא ידעו שמישהו נדקר עד שהמשטרה הגיעה.

בסופו של דבר, בגין האירוע מושא כתב האישום, היתה סולחה והמשפחה של שאפיק שילמה כסף למשפחה של סעיד. לדבריו במגזר שלהם, אם יש סכסוך בין שתי משפחות, ואחד נפצע, המשפחה שלא נפגעה צריכה לשלם משהו סמלי למשפחה השנייה כדי להרגיע אותם.

86. עדותם של עדי ההגנה לא היתה אמינה. מדובר בעדויות מגמתיות, המונעות מאינטרסים בהיות חלקם קרובי משפחתו של הנאשם המעוניינים להגן עליו.

זאת ועוד, מרבית העדויות היו עדויות כבושות. "הכלל החל לעניינה של עדות כבושה הינו כי ערכה ומשקלה הראייתי של זו מועטים בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמינותה. זאת, כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים שבעטיים כבש עדותו" (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.2009)). "לכבישת עדות, אשר לא ניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה, השלכות שונות. ראשית, כידוע, משקלה של עדות כבושה אינה רב. כמו כן בעדות כבושה ניתן למצוא לעיתים חיזוק לראיות התביעה, ויש בה גם לפגוע במהימנות מוסר הגרסה הכבושה" (ע"פ 9141/10 אברהם סטואר נ' מדינת ישראל (28.04.2014)).

ההסבר אותו הציעו העדים לכבישת עדותם, לפיו לא זומנו למשטרה למסור עדות, אינו יכול להתקבל, בהתחשב בכך שהעדים, שרובם בני משפחתו של הנאשם, ידעו שהנאשם נעצר וידעו שיש בעדותם כדי לספק לו אליבי.

87. כאמור, עדי התביעה בעדותם בבית המשפט, ניסו עד כמה שאפשר שלא להפליל את הנאשם. עם זאת, השינוי בעדותם, מהגרסאות שמסרו במשטרה, התמצה בדרך כלל בכך שאינם זוכרים מה היה. איש מהם לא חזר בו

וטען כי המתלונן נפגע מטיפוס על הגדר, כגרסת הנאשם. ניתן היה להתרשם כי לאחר שהצדדים הגיעו לסולחה, לא היה לעדים עניין לחדש את הסכסוך ולהעיד נגד הנאשם. לעומת זאת, עדויותיהם במשטרה תומכות זו בזו, אין בהן הגזמה, ומי שלא ראה את הדקירה לא העיד עליה, אלא רק על מה שראה.

88. לפיכך, נוכח התרשמותי מהעדים, אני מעדיפה את עדויות עדי התביעה, כפי שנמסרו במשטרה, על פני הגרסאות שמסרו בבית המשפט, ככל שיש ביניהן סתירה; ואני מעדיפה את עדויותיהם על פני עדויות עדי ההגנה.

בהתאם לכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שהנאשם דקר את המתלונן בבטנו וגרם לו לקרע בקיר הקדמי של הקיבה ולחור בסרעפת בצד שמאל.

89. המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

90. העבירה הראשונה המיוחסת לנאשם היא עבירה של חבלה בכוונה מחמירה:

329. (א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים;

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;

"סעיף 329 לחוק העונשין דורש כי תתגבש 'כוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה' בקרבן של מי שגרם לחבלה החמורה... על פי רוב, נלמדת הכוונה מראיות נסיבתיות המאפשרות להסיק זאת ואשר מקימות חזקת כוונה, לפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לטיב הפיזי של מעשיהם, ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם'" (ע"פ 7473/20 **מדינת ישראל נ' מוחמד מחאמיד** (29.06.2021)). "כדי שיתקיימו יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, יש כאמור להוכיח כי התקיים יסוד נפשי של 'כוונה מיוחדת' לפגיעה באדם. לעניין זה אין די ברשלנות, בפזיזות או בקלות דעת לאפשרות של פגיעה כאמור. יסוד נפשי זה של כוונה מיוחדת מטיל על בית המשפט להתחקות אחר צפונות ליבו של אדם, ולנסות לקבוע מה היו תחושותיו באשר למעשה שביצע. על הכוונה לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ"חזקת הכוונה", שלפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם', ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם. חזקה זו, המבוססת על ניסיון החיים, אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה" (ע"פ 2148/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.12.2014)).

91. האירוע המתואר בכתב האישום התרחש בעת ניסיון להביא לסולחה בין המשפחות, על רקע סכסוך ממושך, ולמחרת תגרה שהייתה בין המשפחות. מהעדויות שנשמעו ניתן היה להתרשם כי על אף ניסיון המכובדים להביא את הצדדים לסולחה, לא היה רצון כזה מצד הצדדים לסכסוך. סעיד, אביו של המתלונן, טען כי דאג לא להיות בבית באותו ערב, היות שלא רצה את הסולחה המוצעת, ואף הרחיק את בנו מהמקום מחשש להסתבכותם. הנאשם,

בעדותו, אמר שהדין עם המכובדים התנהל בצעקות היות שהמתווה שהוצע לא היה מקובל עליהם.

92. בהתאם לעדותה של ת', בקטטה במהלכה נדקר המתלון היו מעורבים מספר אנשים. חלקם אחזו במתלון, חלקם תקפו אותו, ושניים, ובהם הנאשם, היו מצוידים בסכינים. העדה ראתה את הנאשם מחדיר את הסכין לבטנו של המתלון ופוצע אותו. החדרת סכין באופן המתואר איננה משתמעת לשתי פנים - מטרתה לכל הפחות לגרום לחבלה חמורה. זאת ועוד, הן ת' והן אמה, סמאהר, אמרו כי שמעו את הנאשם מאיים שיהרוג את משפחתם. גם באמירות אלה של הנאשם יש כדי לשפוך אור על כוונתו בעת דקירת המתלון. לפיכך יש להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה המיוחסת לו בכתב האישום.

93. אירוע התקיפה אשר כלל שימוש בסכין היה מחוץ לחצר הבית של שאפיק. משנקבע כי הנאשם החזיק שם בסכין, יש להרשיעו גם בעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

94. יודגש כי גם אלמלא נתקבלה גרסתה של עדת הראייה ת' במלואה, ככל שהיה נקבע, על פי מכלול הראיות המפורטות לעיל, ובהן עדותה של ת' בבית המשפט והודעתו של המתלון במשטרה, כי הנאשם ועלאן תקפו את הנאשם כשבידיהם סכינים וכי אחד מהם דקר את המתלון, נוכח נסיבות התקיפה, האיומים המוקדמים וההצטיידות המוקדמת של השניים בסכינים - די בכך כדי להרשיע גם את הנאשם בעבירה המיוחסת לו, כמבצע בצוותא מכח סעיף 29 לחוק.

95. נוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

ניתנה היום, י"ח בתמוז תשפ"ב, 17 ביולי 2022, במעמד הצדדים.

**רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת**